TKP'NİN 57. YILI İŞÇİLERE, EMEKÇİLERE KUTLU OLSUN!

TKP GENEL SEKRETERİ İ. BİLEN

İ. Bilen: İşçi sınıfımız bugünden sosyalizmin yollarını açıyor!

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen'in "TKP'nin Sesi" Radyosuna verdiği demeci aynen yayımlıyoruz.

Burjuvazi istediği hükümeti kuramamıştır, kuramıyor. Bu durum halkımızla egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin daha da sertleştiğini, özellikle işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki çelişkilerin keskinleştiğini gösteriyor. Burjuvazi eski yöntemlerle hükümet edemiyor. Meclisin, bugünkü hükümetin durumu burjuvazinin gücünü değil zayıflığını gösteriyor. Bugün devlet düzeni öylesi bir duruma geldi ki devlet çarkları birbirini yiyiyor, biribirini dinlemiyor. Yüksek mahkemeler karar veriyor, hükümet uygulamıyor. Sarsıntı polise, orduya kadar uzanıyor. Bugünkü hükümet ortakları tıpkı birer belediye gibi bakanlıkları kullanıyor. Demirel, Erbakan, Türkeş birbirini bir yana itiyor, biri öbür yana çekiyor, her biri kendisine bir çıkar kaynağı buluyor, arıyor.

Bunalım var. Hızla derinleşiyor. NATO'ya bağlılık, silâhlanma yarışı sürekli gidiyor. Borçlanma, döviz darlığı, enerji bunalımı, ekonomik vıkım daha da artıyor, halk yoklara kuyruk oluyor. Hükümet bu sorunların üstesinden gelemiyor, gelemeyecektir. Hükümetin karşısındaki güçler boyun eğmiyor kurşuna teröre, baskıya. En başta işçi sınıfı bu karşı koyuşu sürdürüyor, yürütüyor. Durum şu: İşçi sınıfı bütün halkın, ezilen bütün ulusal azınlık... [in] biricik doğal temsilcisi olarak ortaya çıkmıştır. Ve biricik Leninci Partisi, TKP, yığınları örgütlemeğe, düzenli savaşa sürmeye çalışıyor. İşte bu güçler, bu gelişme işbirlikçi burjuvazinin politikasını engelliyor. Karşılıklı güçlerin yeralımında oransal değişmeler oluyor. Seçimlerin sonuçları bugün iç çelişkilerin kalkmadığını, arttığını gösterdi. İşçi sınıfının demokratik güçlerin konumları daha da güçlendi. İşbirlikçi burjuvazi yenilmez değildir. Yenilir. Bu hükümeti, işbirlikçi—tekelci burjuvazinin hükümetini, faşizme tırmanan bu hükümeti devirme olanağı vardır.

Arkası 7. Sayfada

TKP'nin 57. kuruluş yıldönümüyle ilgili yazılarımız 4. ve 5. sayfalardadır.

İŞÇİNİN SESİ

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

YIL:4, SAYI:75-76, 17 EYLÜL 1977

İş ekmek özgürlük için ileri!

İşbirlikçi holdingci burjuvazi yalnızca kanla, kurşunla değil, zamla, yoklukla da halka saldırıyor.

İşbirlikçi holdingçi burjuvazi, 2. MC'siyle de, kanlı saldırı ve cinayetleriyle de olsa artık ülkeyi eskisi gibi yönetemiyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk, emekçi yığınlar bu kanlı erki artık istemiyor. İşçi sınıfının, bu erki devirmeye yönelik eylemleri her geçen gün daha yığınsal, daha kararlı ve daha ödünsüz oluyor. Tüm emekçiler, tüm halk bu erk kavgasında işçi sınıfının çevresinde, onun öncülüğünde kenetleniyor.

2. MC bu durumdan çıkış yolları ararken her seferinde başını sert kayalara çarpıyor. Halk düşmanı politikasıyla olsa olsa mezarını biraz daha derin kazmış, ölümünü biraz daha yakınlaştırmış oluyor.

Toplu sözleşmelerin hemen ardından dayatılan ve alınan hakları bir çırpıda yokediveren son zamlar bunun en çarpıcı örneğidir. Zamlarda %5, %10 gibi değil, %50, %80, %100 gibi rakamlar konuyor. Kamu mallarına yapılan zam oranı %22 ile %113,6 arasında değişiyor. Benzin %88 pahalılandı. Gıda maddelerine %60, meyveye %100 zam yapıldı. MC, zenginlikleri patronlara, sefaletin en acımasızını "zarurı dir" diyerek emekçilere yüklüyor.

Ülkeyi yıkımın eşiğine getiren yalnızca bu da değil. Emperyalizmin uluslararası mali örgütü IMF yeni köleleştirici krediler vermek için %25—%30 devalüasyon dayatıyor. Zamların üstüne bu devalüasyon sefaleti bir kat daha arttıracaktır.

MC ayrıca, 78 yılına dek memur maaşlarında hiçbir artış yapmayacağını açıkladı. İnsanca bir yaşam sürdürebilmek için en az 360 TL olması gereken asgari ücretlerin 100 TL olarak saptanacağı söyleniyor. Tarım taban fiatları ise gülünç derecede düşük.

Ekonomik alandaki bu saldırıların yanısıra MC, politik alanda da yeni yeni saldırılar planlıyor. DGM yasasını yeniden dayatmak, özel polis ekipleri kurmak için girişimlerde bulunuyor.

Yoksulluk ve politik cina-

Arkası 7. Sayfada

Toplantıdan bir an

TKP'nin 57. yılı Londra'da da kutlandı

İŞÇİ sınıfımızın şanlı partisi TKP'nin kuruluş yıldönümü yurdumuzun her köşesinde işçiler, emekçiler arasında ve yurt dışında yığınsal olarak kutlandı.

Halkımız bugüne dek hiç rahat bir yaşam yüzü görmedi. Ama bugün durum son haddine vardı. Ülke ekonomisi iflâsın eşiğinde. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, halkın yaşama hakkını yalnızca kanla, kurşunla değil, zamla, yoklukla da elinden aldı. Emekçiler için yaşam dayanılmaz, ateşten gömlek oldu. Artık halkın gözü, aklı, yüreği, umudu işçi sınıfına, onun savaşkan öncüsü TKP'ye dönüyor. Bu yüzden bu yıl 10 Eylül başka bir umutla, başka bir güvenle, başka bir coşkuyla kutlandı. TKP'nin aydınlattığı yoldan ulaşacağımız güneşli günlerin umuduyla, bu güzel günler için savaş andıyla kutlandı.

Londra'daki 10 Eylül kutlamasına İngiltere'nin dört bir köşesinden devrimciler geldiler. Kutlama yığınsal oldu, salonlar dar geldi. Her yer Mustafa Suphi'nin, İ. Bilen'in resimleriyle, sözleriyle donatıldı. Başta, demokratik ya da sosyalist, her yığın örgütünün dalgalandırdığı "TKP'ye özgürlük" bayrağı kırmızı bezlerde Kapanış Konuşması'ndan alıntılar vardı: "Grevlerde, gösteri yürüyüşlerinde işçilerin yanında olacağız. Komünist

Arkası 7. Sayfada

BAKIŞ

Tek çıkar yol

Cemile Çakmak

Emperyalizm ve işbirlikçi holdingci burjuvazi halkın yaşamını cehenneme çevirdi. Buna karşılık halkın kızgınlığı artıyor, savaş azmi bileniyor. İşçi sınıfı al bayrağıyla en başta. Köylü hareketleri yükseliyor, işçi—köylü bağlaşıklığının temelleri genişliyor. Memur, aydın, tüm kent orta katmanları hoşnutsuz. Yurdun her köşesinde, tüm halk kesimlerinde eylem hazırlıkları yürüyor. Devrimci kriz derinleşiyor ve yaygınlaşıyor. Gelişmeler ulusal çapta kriz yönünde ilerliyor.

Sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni devrim yoluyla kurma savaşımının utkusu giderek nesnel bir gereklilik oluyor. Ülke ekonomisi, toplumsal yaşam bunu istiyor. Halka iş, ekmek, özgürlük getirecek tek çıkar yol, nesnel olarak, sosyalizme giden devrim yoludur.

Atılım'da yazıldığı gibi, Türkiye'de artık tekellerin çirkin yüzü iyice ortaya çıkmıştır. Türkiye artık öyle bir ülkedir ki, Lenin'in deyimiyle, sosyalizme doğru gitmekten korkarsak bir adım bile ileri gidemeyiz. İşte bunun için, İ. Bilen son demecinde bugünkü savaşımı sosyalizm savaşıyla doğrudan bağlıyor. Ve TKP'nin Sesi Radyosu yorumunda, İ. Bilen yoldaşın konuşmasının en önemli yanı sosyalizmle kurulan bu doğrudan bağdır, diyor.

Oportünizmin baş özelliklerinden biri, devrimci patlayış yaklaştıkça araya "ek" aşamalar sokmaktır. 57. yılını kutladığımız TKP'nin bu konuda da duru, açık, Leninci tutumu savaşta bu öndere duyulan güveni perçinliyor. Yaşasın Leninci TKP!

2.MC'ye karşı yığınsal yürüyüş

Londra'da düzenlenen meşaleli protesto yürüyüşünden bir görünüş...

İNGİLTERE Türkiyeli İlericiler Birliği (İTİB), Öğrenci Federasyonu (İTÖF) ve Kadınlar Birliği (İTKB)'nden oluşan "2. MC'ye Direniş Komitesi", 2 Eylül Cuma akşamı 2. MC'ye karşı büyük bir yürüyüş düzenledi. Hyde Park'la Türkiye Büyükelçiliği arasında yapılan meşaleli yürüyüşe Türkiyeli işçi ve öğrencilerin yanısıra Kıbrıs Türk Demokrasi Derneği, Yunanistan Komünist Gençlik Birliği'nin (KNE) İngiltere örgütü, Şilili, Iraklı ve Portekizli devrimciler de katıldı.

Yol boyunca "Kahrolsun"

Arkası 7. Sayfada

Devrimci merkez-zayıf halka

R. Yürükoğlu

Son zamanlarda "devrimci merkez", "zayıf halka" kavramları hararetli tartışmalara konu oluyor. İki görüş var. Birincisi, ki buna maocular da dahildir, "dünya devrimci merkezi Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerindedir" diyor. İkinci görüş, birinci görüşü reddederken çok açık ve berrak "dünya devrimci merkezi bu ülkelerde değildir" diyor ama nerede olduğunu bir türlü açıkça söylemiyor. Yazılarını dikkatli okuyunca "dünya devriminin merkezi gelişmiş kapitalist ülkelerdedir" dedikleri sonucuna varıyoruz. Lenin, Marksizm bir bilimdir, öyleyse ciddi çalışıp öğrenilmeyi gerektirir diyor. Böyle bir çaba harcamadan ortalığa atılmak devrim hareketimize hiç bir yarar getirmez.

İki görüş de kökünden yanlıştır. İki görüş de şanlı Sovyetler Birliği'nin dünya devrim sürecindeki yerini gözlerden gizliyor. "Dünya devrimci merkezi gelişmiş kapitalist ülkelerdedir" diyen görüş bir de dünyada emperyalizm olgusunu ve bunun sonuçlarını anlamadığını sergiliyor.

Birinci sorumuzu soralım: Dünya devrimci merkezi neresidir? Ustalar bunu açıklıkla cevaplıyorlar: Dünya devrimci merkezi, proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir.

Şimdi, tarih içinde dünya devrimci merkezinin yer değiştirmelerini görelim. Bu, bizim meseleyi daha iyi anlamamıza yardımcı olacaktır.

Kapitalizmin çelişkilerinin keskinleşmesine ve proleter savaşımının yükselen boyutlarına bağlı olarak dünya devrimci merkezi ilk önce İngiltere' de yer aldı. Daha sonra Fransız proletaryasının şanlı savaşımına bağlı olarak, ihtilaller döneminde Fransa'ya geçti. 1871 Paris Komünü ayaklanmasının kanlı biçimde ezilmesinden sonra Fransa'da proleter hareketi duraklayıp geri çekilirken bu kez devrimci merkez Almanya'ya kaydı. Bu durumu Marks ve Engels Manifesto'da açıkladılar. (bak: Marks-Engels, Seçme Yapıtlar. Cilt 1, Moskova 1962, ingilizce basım, s.65) Daha sonraları Lenin de aynı konuya değindi ve şöyle yazdı: "İngiltere, Engels'in koyduğu gibi, burjuvazinin, burjuva aristokrasisi yanında, proletaryadan da burjuvalaşmış üst kesim yarattığı bir ülke modelidir. Birkaç çeyrek yüzyılda bu gelişmiş kapitalist ülke proletaryanın devrimci savaşımında geri kaldı. Fransa, 1848 ve 1871'de burjuvaziye karşı dünya tarihsel gelişimine önemli katkılar yapan iki şanlı işçi sınıfı ayaklanmasıyla proletaryanın gücünü tüketti. Bundan sonra uluslararası işçi sınıfı hareketinde liderlik Almanya'ya geçti." (V.I. Lenin, Toplu Yapıtlar. Cilt 29, ingilizce basım, s.309)

En batıdan başlayıp Almanya'ya kayan gelişme burada da durmadı. 19.yy. sonunda, "uluslar hapisanesi" adını almış Çarlık Rusyası kazan gibi kaynamaya başladı. Marks ve Engels'in Manifesto'nun 1882 rusca baskısına yazdıkları önsözde belirttikleri gibi, "Rusya, Avrupa'da devrimci eylemin öncüsü oldu".(Marks-Engels,Seçme Yapıtlar. Cilt 1, s.23) Dünya devrimci merkezi Rusya'ya geçti. Aynı fikri Lenin de Ne Yapmalı'da tekrarladı. (Bak: V.I. Lenin,Toplu Yapıtlar. Cilt 5, s.373)

19. yy. sonlarıyla birlikte Rusya'nın dünya devrimci merkezi oluşu, Büyük Ekim Sosyalist Devrimiyle en yüksek doruklara ulaştı. Türkiye komünistleri, dünya devrim sürecinin kazandığı bu özelliği ta başından doğru değerlendirdiler. Kemal hükümetinin Anadolu'da yapılmasına izin vermediği için 10 Eylül 1920'de Bakû'da toplanan Türkiye Komünist Partisi 1. Kongresi bu olguyu Kongre belgelerinde işledi.

Günümüzde dünya devrimci merkezi hâlâ Sovyetler Birliğidir. Çünkü ekonomik ve sosyal yönden en gelişmiş sosyalist ülke, işçi sınıfı hareketinin en yüksek boyutlara ulaştığı ülkedir. Ve dünyanın ilk işçi devleti Sovyetler Birliği bugün en ileri sosyalist ülkedir.

Bu arada, soru getirebilecek bir noktaya değinelim. Peki, dünya devrimci merkezi artık hiç değişemez mi? Lenin bu noktayı da tertemiz açıklıyor: tabii değişebilir. Devrimci merkezin, proleter hareketinin yükseldiği aşamalara göre yer değiştirdiğini söylemiştik. Proleter savaşımının, sosyalist devrim ve sosyalizm kuruculuğundan daha yüksek aşaması, gelişmiş sosyalizm kuruculuğu, daha sonra komünizmin maddi-teknik temellerinin kuruculuğu ve sonunda komünist toplum aşamasıdır. Dünya devrimci güçlerinin merkezi olma durumu bundan böyle bu aşamalara bağlı olarak değişebilir. Lenin'in söylediği gibi, en ileri sosyalist ülkeyi (ki bugün Sovyetler Birliği'dir) ekonomik ve sosyal alanlarda geçebilen, üretim güçlerinin gelişmesini onun üstüne çıkarabilen bir başka sosyalist ülkeye ve yalnızca bu ülkeye geçebilir. (Bak: V.I. Lenin, "III. Enternasyonal ve Tarihdeki Yeri", Toplu Yapıtlar. Cilt 29, s.311.)

Bu anlayış, günümüz dünyasının ana çelişkisinin sosyalizmle emperyalizm arasında olduğu hakkındaki Leninci anlayışla da bağlıdır. Bu nedenle, Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunu, devrimin öncüsü olduğunu anlamak, dünya devrim sürecini doğru kavramada da temel taşıdır. Özellikle her boydan anti-komünizmin, anti-Sovyetizmin cirit attığı Türkiye'de de devrimciler için bu böyledir.

Şimdi, ikinci sorumuzu soralım: Emperyalist zincirin zayıf halkası ne demektir. bugün dünyada zayıf halkalar hangi bölgelerdedir?

Kapitalizmde "eşitsiz ekonomik ve siyasal gelişme yasası" var. Bu yasanın işleyişi sonucu, dünya kapitalist ekonomisinin tüm çelişkilerini zaman içinde önce bazı ülkelerde, daha sonra daha başka, daha sonra daha başka ülkelerde toplaşıyor, yoğunlaşıyor, keskinleşiyor. Tarihe bakınca, görüyoruz ki, devrimler böylesi ülkelerde yer alıyor. İşte biz, kapitalist sistemin tüm çelişkilerinin odaklaştığı, keskinleştiği, çözülmez bir yumak durumuna geldiği ülkelere, "emperyalist zincirin zayıf halkaları" ya da "kapitalist sistemin zayıf halkaları" diyoruz. Bugüne dek devrimler bu ülkelerde gerçekleşti. Bundan sonra da böyle olacak.

Arkası 7. Sayfada

ATILIM KÖŞESİ

Devrimci yol

(Atılım Ağustos 1977 sayısından)

"SOSYALİZME açılan ileri demokratik düzeni devrimci yoldan kurmak için ileri!" Bu belgi, ülkenin gerçekliğini ve yığınların istemlerini, devrimci bilimin gereklerine bağlıyor. Bunun için de yığınları sarıyor.

Leninizm'in özünü, savaşımı ilerletmenin Leninci yollarını pek iyi anlamayan kimileri soruyor: "Neden devrimci yoldan? İleri demokrasi ille de devrimci yoldan mı kurulur?"

Türkiye burjuvazisi, kendi burjuva demokrasisini evrimci yoldan bile getiremedi. Getiremez de. Türkiye'de burjuva demokrasisine uzun dönemde dayanak olabilecek ekonomik koşullar yoktur. Kapitalizmin en gerici yüzü, tekeller ortaya çıkmış. Bu tekeller, Bilen yoldaşın Konferans raporunda belirttiği gibi, emperyalizme "maşalık" ediyor, onun işbirlikçiliği içinde halkımızın kanını, canını sömürüyor. Ama onların dünyanın geniş alanlarından gelen, yeni -sömürgecilikle biriken süper–kârları yoktur. Onların sömürü alanı yurdumuzdur, halkımızdır. Bu durum onları en barbar, en sınırsız sömürü zorbalığına itiyor. Böylesi bir yapı içinde Batı tipi burjuva demokrasisi bile işbirlikçi–holdingçi burjuvazi için bir korkulu rüyadır. Kaldı ki, işçi sınıfımız, halkımız kuru bir burjuva demokrasisi için savaşmıyor. İleri demokrasi istiyor. Emperyalizmin memleketimizdeki hegemonyasını yıkacak, emperyalizme dayanan ve ona yurt içinde destek olan holdingçilerin ve büyük çiftlikçilerin erkini devirecek, halk yığınlarına genlik sağlıyabilecek, köklü dönüşümleri gerçekleştirebilecek ve sosyalizme açılacak bir düzen istiyor. Böylesi bir düzen, şu ya da bu burjuva katmanının reformcu yolundan gerçekleşebilir mi? Bunu gerçekleştirebilecek tek yol, işçi sınıfımızın hegemonyası altında, işçi–köylü bağlaşıklığı çevresinde halk yığınlarının devrimidir.

Anti-komünist "solcu" partiler!

K. B. Ender — Kocaeli

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin yayın organı durumunda bulunan İLKE dergisinde Türkiye Komünist Partisi Programı'nın eleştirisi bahanesi ile hızlı bir anti–komünizm rüzgârı estiriliyor. Küfürbaz bir uslupla TKP'ye uluorta saldırılıyor. İleri demokrasi çizgisinin Türkiye için geçersiz olduğunu savunan TSİP tekkesi, kısa zamanda kendisine yandaş bulmuş ve Tercüman gazetesi, sütunlarını TSİP' in bu yazısına ayırıvermiştir. Politika gazetesi yazarı Engin İdil'in belirttiği gibi "Kim kime malzeme sağlar? (Politika, 16 Ağustos 1977) buna bakmak gerekir. Eleştiri özgürlüğü gerekçesiyle Türkiye işçi sınıfının gerçek siyasal örgütünün yasak olduğu bir ülkede, "eleştiri" etiketi ile küfreden, anti–komünist madrabazların uslubu ile yazılar yazan legal sosyalist partilerden birinin daha böylece maskesi düşmüştür. Daha önce de TKP–R sahtekârlığı ile sanık bulunan TSİP yönetimi değil ama üyeleri takkelerini önlerine koyarak iyice düşünmelidirler.

Son yılların olayları artık iyice gösterdi ki, TEP, TİP, TSİP vesaire gibi "eşantiyon" örgütler olsa olsa burjuva yönetimine incir yaprağı görevini yapabilirler! Onların sayesinde, dünya ve Türkiye işçi sınıfı ve komünist hareketinin, Türkiye Komünist Partisi'nin legale çıkması konusundaki ısrarlı çabalarını sürdürdüğü bir sırada, Demirel gibi yöneticiler, "TKP'ye ne lüzum var, işte bakın 5–6 tane Marksist parti var, bunlar yetmiyor mu?" diyebiliyorlar. Nitekim Demirel birkaç demecinde Türkiye'de "özgürlük" bulunduğunu ve 5 Marksist(!) partinin varolduğunu öne sürmüştür!

Komünist Partisi'ni kitlelerin gözünde küçük düşürerek kendi tekkelerine prim kazandırmak isteyen bu anti–komünist solcu(!) partiler hüsrana uğrayacaklardır. Faşistlere ve sermayenin birleşik cephe hükümetine dolaylı ve dolaysız destek ve malzeme sağlayan sosyalist etiketli partiler, anti–komünizm furyasına son vermelidirler.

TKP'ye özgürlük ve legalite hakkının elde edilmesi yolundaki savaşım giderek büyürken, bundan tedirgin olmak ancak komünizm ve sosyalizm düşmanlarına yaraşır...

●

Anti-emperyalist, anti-tekelci birlik

BİZİM UDC'miz anti–emperyalist, anti–tekelci, böyle olduğu için de en derin anti -faşist birliktir. Bu birliği yalnızca anti–faşist düzeyle sınırlamak, faşizmin kökünü temelli kazımaktan yan çizmektir.

Faşizmin kökü kökeni emperyalizm ve onunla ortak, bütünleşmiş işbirlikçi holdingçi burjuvazidir. Bu iki başlı düşmanın süper kârları "tehlikede" olduğu için faşist tırmanış, faşizm özlemi doğuyor. Öyleyse faşizme öldürücü darbe indirebilmek için emperyalizmi kovmak, işbirlikçi holdingçi burjuvaziyi toplumsal olarak yok etmek gerekiyor. UDC'mizi anti–faşist birlikle sınırlamak isteyen görüş gerçekte Batı Avrupa'daki oportünist "tarihsel uzlaşma" fikrinin ülkemize sokulmak istenen bir uzantısıdır.

Türkiye'de bu görüş tekelci burjuvazinin önemli bir kesiminin AP–CHP koalisyonu istemesinden daha bir cesaret aldı. Oysa bu öneri, bir yandan faşist tırmanış sürecinde ulusal burjuvaziyi, sosyal demokrasiyi yanına çekici, tansiyonu geçici de olsa düşürmeye çabalayan bir taktik, öte yandan, tüm burjuvazinin "rejimi kurtarma" güdüsünün bir yansımasıydı.

Ülkemizde anti–emperyalist anti–tekelci toplumsal güçler, bir avuç işbirlikçiyi boğazlayıp atmaya yeter de artar. İş, bu nesnel gerçeği bilince yansıtabilmektir. İşçi sınıfımız, onun partisi de bunu yapıyor. MC de, onun kökü kökeni emperyalizm ve işbirlikçi holdingçi burjuvazi de ülkeden kovulacak, ezilip yok edilecektir. Utku bizimdir.

●

Sendikalar cephe çağrısı yapar

İŞÇİ sınıfımızın savaşkan sınıf sendikası DİSK'in UDC çağrısı büyük destek görüyor. Tüm Anadolu'dan, [illegible]imdiden 400'e yakın örgüt Cep[illegible] ve katılma kararı aldı.

Kimisi bu gelişmeden [illegible]nuyor. "Cephe çağrısını ancak partiler yapar, sendikalar yapamaz" diye kuyruk acısıyla yaygarayı basıyor. Bir kere en başta TKP cephe çağrısı yapıyor. Bu bir yana, "sen[illegible]kalar yapamaz" görüşü açıkça sağ oportünist bir görüştür. Ülke[illegible]zde sınıf savaşımının somut koşullarına körlüktür.

"Sendikalar, yalnızca ekonomik savaşımı geliştirmede ve pekiştirmede çok büyük değer taşımazlar. Aynı zamanda politik ajitasyona ve devrimci örgütlenmeye de çok önemli bir yardımcı olabilirler" (Lenin "Ne Yapmalı?" Toplu Yapıtlar. İngilizce Basım, Cilt:5, s:456/457) diyor Lenin. Öyleyse DİSK neden cephe çağrısı yapmayacakmış? DİSK cephe çağrısı yapamaz diyenler, sendikaları gerçek politik savaştan uzak tutmak isteyenler, DİSK'in "Devrimci" adına bile karşı olanlardır. İşçi sınıfımız bunlara gereken yanıtı veriyor.

DUYURU

1) "Türkiye işçi sınıfı partisine özgürlük" belgisini yiğitçe, mertçe savunarak demokratik savaşımın önünde yürüyen, ciddi yazılarıyla çok önemli konuları aydınlatan aylık ÜRÜN dergisine ve

2) Türkiye'deki sınıf savaşımın, demokratik savaşımın son gelişmelerinden, olaylardan günü gününe doğru haber alabilmek için DİSK'in günlük gazetesi Politika'ya abone olmak ve

3) Türkiye'de yayınlanan ilerici kitapları almak isteyen işçilerimiz ve öğrencilerimiz bundan böyle İŞÇİNİN SESİ' ne başvurabilirler.

Maden–İş'in Genel Kurulu yapıldı:

İşçi Sınıfı Partisine Özgürlük!

40 bin yiğidiyle grev boylarında, işbirlikçi holdingcilerin örgütü MESS'e karşı savaşan Maden–İş Sendikası'nın 22. Genel Kurulu 9 Eylül günü sona erdi. Genel Kurul'un açılış tarihi olan 6 Eylül ise, aynı zamanda Maden–İş'in 30. kuruluş yıldönümü ve MESS'e karşı yürütülen şanlı grevin 100. günü idi. Böylesi bir günde, savaşların ortasında toplanan Genel Kurul büyük önem taşıyordu.

Genel Kurul, İstanbul Belediye Meclisi salonunda sabah 10'da açıldı. Salon, Türkiye işçi sınıfının savaşkan öncü kesimi metal işçilerinin, yiğit grevcilerin temsilcileri, yerli ve yabancı konuklarla doluydu. DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca divan başkanlığına oybirliğiyle seçildi. DİSK ve Maden–İş Genel Başkanı Kemal Türkler iki saat süren önemli bir konuşmayla Genel Kurul'u açtı.

Türkler konuşmasında, dünya kapitalist sistemi bunalımların pençesinde debelenir, gerilerken, sosyalist sistemin her alanda büyük başarılar elde ettiğini, sürekli ilerlediğini söyledi. MC'nin işbirlikçi tekelci sermayenin kârlarını, vurgununu, talanını yükseltmeyi amaçladığını belirtti ve işçi sınıfının, köylünün, teknik elemanların, kadınların, gençlerin ve tüm emekçi halkın içinde bulunduğu zor koşulları bir bir dile getirdi.

Kemal Türkler daha sonra UDC'yi ele aldı. UDC'nin bir amacının MC'yi alaşağı etmek, öteki amacının da toplumun ezici çoğunluğunun insanca yaşayacağı bir düzen kurmak olduğunu söyledi. Türkler, "...bazıları, çağrısını yaptığımız cephenin adını tartışmaktadırlar. Bize göre önemli olan cephenin adı değil, oluşum hedefi ve işlevidir. Ulusal kavramı ülkedeki tüm anti–emperyalist güçleri kapsar... Demokratik kavramı da demokrasiden yana olan herkesi kapsamaktadır. Cephe kavramı da, ulusal ve demokratik güçlerin, ulusal bağımsızlığa ve demokrasiye karşı olan güçlerin egemenliğine son vermek için, örgütsel ve ideolojik bağımsızlıklarını koruyarak güçlerini birleştirmelerini ifade eder." dedi.

Türkler, Türkiye'de İşçi sınıfının siyasal örgütlenme özgürlüğünün yasaklandığını, 141–142 gibi faşist maddelerin hâlâ yürürlükte olduğunu bir kez daha vurguladı.

Kemal Türkler, uluslararası işçi sınıfı hareketine de değinerek, Dünya Sendikalar Federasyonu'nun tutumunu, politikasını ve eylemlerini desteklediklerini belirtti. Bundan sonra Türk–İş'e eylem birliği çağrısını yineledi ve Maden–İş'in MESS'e karşı yürüttüğü grevler üzerine, "İşverenlerin MESS grevleri ile işçi sınıfının sınıfsal savaşımını karşılama olanağı yoktur. Bunu işverenler de görmektedirler. Çünkü MESS grevleri, sınıfsal savaşım açısından işçileri geriletmek değil daha da geliştirmektedir." dedi ve dayanışma gösterenlere teşekkür etti.

Kemal Türkler sözlerini, "Yaşasın dünya işçi sınıfının birliği", "Yaşasın Maden–İş", "Yaşasın DİSK" diye, dinleyicilerin coşkun alkışları arasında bitirdi.

Maden–İş çalışma raporu üzerine eleştirileri Genel Sekreter Mehmet Ertürk yanıtladı. Mehmet Ertürk'ün "Biz, sendika eğitimlerinde nasıl AP'nin, MHP'nin, MSP'nin demokrasi düşmanı yüzlerini anlatıyorsak, sosyalist adı altında faaliyet gösteren grupların da içyüzlerini elbette bu eğitimlerde anlatacağız." diyen sözleri büyük alkışlara neden oldu.

Genel Kurul'da canlı tartışmalar ve değerlendirmeler sonucunda başlıca şu kararlar alındı:

—Grup sözleşmelerine hayır.

—DGM yasasının çıkarılmana karşı aktif savaşım verilmesi.

Arkası 7. Sayfada

Grevciler MESS'i yanıtladılar

YİĞİT metal işçilerinin grevi büyük bir başarı ve coşkuyla 100. gününü tamamladı. Bu şanlı grevin çevresindeki dayanışma halkası da genişliyor. DİSK'e bağlı Genel–İş Sendikası'nın 100 bin üyesi birer gündeliklerini grevcilerle dayanışmaya ayırdılar. Politika gazetesinin açmış olduğu dayanışma kampanyasında toplanan para 4,5 milyon liraya yaklaşıyor. Grevle köylülerin dayanışması da güçleniyor. Örneğin Kars'ın Kırkpınar ve Çorum'un Kızılkır köylüleri buğdaylarıyla, unlarıyla katıldılar dayanışmaya. Ayrıca tüm yurtta ve yurt dışında ilerici demokratik kuruluşların grevcilerle dayanışması güçlenerek sürüyor.

Grevin de, onunla dayanışmanın da coşkuyla sürmesi, işbirlikçi holdingçi burjuvaziye, MESS'e en iyi yanıt oluyor. Bunun yanı sıra, işçilerimiz MESS'in açıklanan toplantı tutanaklarındaki sinsi taktiklere, çirkefçe sözlere sert yanıtlar veriyorlar.

Örneğin MESAN işçileri adına Grev Komitesi Başkanı MESS'in kararlarına karşı şu yanıtı veriyor:

"Yaptıkl[illegible] gizli toplantılarda aldıkları kararlar bilinçli ve kararlı bir şekilde yürüttüğümüz grevi kıramayacaktır. Bu olaylar dayanışmamızı daha da güçlendirmiştir.

MESS patronlarının kararlarının kamuoyuna somut verilerle açıklanması yararlı olmuştur. MESS patronlarının 'sevimli' yüzleri ortaya çıktı böylece.

MESS patronlarının aldıkları kararlar bizi mücadelemizden vazgeçiremeyecektir."

Sınıf savaşında kararlılıkla yiğitlikle, barikat savaşlarıyla dolu şanlı bir geçmişe sahip olan Profilo işçileri, MESS patronlarının işçilerin evlerine gönderdikleri mektuplar hakkında şunları söylüyorlar: "Bunda ayrı bir amaçları vardı. Ailelerimizi etkilemek. Herşeyden önce sayın MESS patronlarının şunları bilmeleri gerekir ki, bu grevi sonuna kadar götüreceğimize ailelerimizle birlikte yemin ettik. İşçilere yaklaşma politikasını izlemeleri, bizleri örgütümüzden koparmaya yönelik bir düşüncedir. Biz yalnız ekonomik mücadele değil, aynı zamanda siyasal mücadele de veriyoruz. Bizi örgütümüzden kimse koparamaz."

Arkası 7. Sayfada

2. MC halkın evini başına yıktı

Eli kanlı hükümet halkın evini başına yıkıyor. İstanbul Ümraniye'de 1 Mayıs mahallesi panzerli, buldozerli, bombalı, makinalı tüfekli devlet "güvenlik"(!) ekiplerinin saldırısına uğradı. Kadın, yaşlı, çoluk çocuk ayırdetmeden yapılan bu kanlı saldırı sonucunda 6 kişi can verdi, onlarca kişi yaralandı ve yüzlerce kişi de tutuklandı. Halk sokakta kaldı ama direnç kırılmadı. 1 Mayıs sakinleri direnmekte kararlı olduklarını belirttiler. Tüm işçi örgütleri, demokratik, ilerici kuruluşlar 1 Mayıslılara arka çıktı.

Artık MC hükümetinin ekonomik, politik silâhlı her saldırısı, bu hükümetin iç yüzünü halkın gözünde biraz daha açık ediyor. Her saldırı artık MC'nin mezarını biraz daha kazıyor, halkın sabrını biraz daha taşırıyor. İşçi sınıfımız önculüğünde halkımızın bu hükümeti gerici faşist partilerin, işbirlikçi burjuvazinin başına yıkacağı günler yaklaşıyor.

Dünya Barış Günü kutlandı

1 Eylül Dünya Barış günü bu yıl ülkemizde de kutlandı. İstanbul'da Barış Derneği "Helsinki Nihai Senedi ve Türkiye" konulu bir konferans düzenledi. Konferansa 24 örgüt, Dünya Barış Konseyi Başkan Yardımcısı, İstanbul Belediye Başkanı İsvan ve birçok ilerici demokrat katıldı. Konferansa bir mesaj gönderen DİSK Genel Başkanı Türkler, "Barış savaşımı sınıflar savaşımının uluslararası düzeyde bir devamıdır" dedi. Gerek mesajlardan, gerek konuşmalardan çıkan sonuç, barış savaşımının sömürüsüz bir dünya için savaştan ayrılmayacağı idi. Konferansın akşamına Açık Hava Tiyatrosu'nda düzenlenen geceye geniş bir kalabalık katıldı.

Dünya Barış Günü ayrıca Ankara, İzmir, Adana ve Karadeniz illerinde de kutlandı. Bursa'da Emniyet Müdürlüğü, Barış Günü kutlamasına izin vermedi. İstanbul Emniyet Müdürlüğü ise yabancı konukların konferansda konuşmalarını yasakladı. Bunlar ve Konferansın afişlerini yapıştıran 61 ilericinin tutuklanması, 2. MC'nin ne kadar barış gevezeliği yaparsa yapsın, gerçekte barışa can düşmanı olduğunu bir kez daha kanıtladı. Barış savaşımı, bugün ülkemizde eli kanlı MC'ye, onun özgürlük ve barış düşmanı arkalığı emperyalizme karşı en çetin savaşlardan geçiyor. Emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı en önde savaşan işçi sınıfımız, barış savaşımının da başını çekiyor. Barış savaşımına katılan tüm ilericiler de, aynı zamanda MC'ye karşı savaşlara, UDC'nin oluşmasına katılıyorlar.

Britanya sendikalarının dayanışması

Britanya Sendikalar Birliği' nin (TUC) yıllık kongresine katılan çok sayıda önde gelen sendikacı, Maden–İş'le dayanışma içindedir.

Aralarında Sinema ve TV Teknisyenleri Sendikası Genel Sekreteri Alan Sapper, Makina Sanayi işçileri Sendikası Genel Sekreteri Ken Gill, Metal İşçileri Sendikası yöneticilerinden George Guy, İskoç Madencilerinden Bill McLean ve Mobilya İşçileri Sendikası Genel Sekreteri Ben Rubner'in de bulunduğu elliyi aşkın sendika liderí Maden–İş'e bir dayanışma mektubu imzaladılar. Alan Sapper ve Ken Gill, aynı zamanda Sendikalar Birliği Genel Yönetim Kurulu üyeleridir.

Mektupta dayanışma dile

Arkası 7. Sayfada

İzmir'de grevcilerle dayanışma

İZMİR'DE ilerici meslek, kadın ve gençlik örgütleri Maden–İş'in MESS'e karşı sürdürdüğü direnişle dayanışmalarını çeşitli eylemlerle sürdürüyorlar.

Mühendis–Mimar Odaları, TÖB–DER, İKD ve İGD yürüttükleri bağış kampanyası gelirlerini sürekli dayanışma fonuna aktarıyorlar.

Yine İzmir'deki ilerici, demokratik kuruluşlar ortaklaşa olarak Fuar Luna Park bahçesinde binlerce işçi ve emekçinin, aydının katıldığı dayanışma gecelerini başarıyla örgütlediler. Tüm gelir, grevci maden işçilerinin örgütü Maden–İş sendikasına aktarıldı.

İGD İzmir Şubesi Bornova, Karşıyaka ve Narlıdere'de başarılı bir biçimde yaptığı ve semt sakinlerinin yoğun katılımını sağladığı dayanışma gecelerini sürdürüyor.

İKD İzmir Şubesi ise fuar sezonu boyunca İzmir Fuarı'nda bir çeyizlik ve ev eşyası satış reyonu açtı. Tüm gelir, grevci yiğit maden işçilerine aktarıldı.

Ayrıca haftanın belli günlerinde kurulan semt pazarlarına düzenli bir biçimde çıkarak grevdeki işçilerle dayanışma için çeyiz ve ev eşyası satışlarını sürdürüyor.

Savaşım ve dayanışma yurt dışında da sürüyor

● MÜNİH

FİDEF üyesi Münih İşçi Derneği (MİDER) bir bildiriyle toplanan yardımların gönderildiğini, dayanışma kampanyasının ikinci kısmını başlattıklarını duyurdu.

MİDER'in ilk hamlede üyelerinden Siemens, MTU işçilerinden, çeşitli semtlerde oturan yurttaşlarımızdan ve Kadınlar Kolu'nun elişi satışlarından toplayıp gönderdiği yardım otuz bin Türk Lirasına yakındır.

● FRANKFURT

Frankfurt'daki "Maden-İş Grevini Destekleme Komitesi" de "grevdeki arkadaşlarımıza kara bayram yaşatmayacağız" belgisiyle yeni bir bağış kampanyasına giriştiler.

● TBÖK

Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi (TBÖK), 1 Eylül Dünya Barış günü dolayısıyla, 3 Eylül Cumartesi günü, Federal Almanya'nın Essen kentinde büyük bir enternasyonal gece düzenledi. Gecede Alman Barış Derneği Yönetim Kurulu sözcüsü Josef Weber bir konuşma yaptı.

Aynı gün, 2.MC'ye direniş komitelerinin düzenlediği "2.MC' ve karşı Barış ve Demokrasi yürüyüşü" yapıldı ve yürüyüşten önce Alman demokratik kamuoyunu aydınlatmak için bir basın toplantısı düzenlendi.

Çok başarılı geçen bu zincirleme eylemlerin ertesi günü, Essen İşçi Derneği lokalinde TBÖK Temsilciler Kurulu toplantısı yapıldı. Önümüzdeki çalışma dönemine ilişkin kararlar alındı.

● MANNHEIM

F. Almanyanın Mannheim kentindeki Halkçı Yurtseverler Derneği, İşçi Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği ve Mannheim Türk İşçiler Birliği örgüt yöneticileri 20 Ağustos günü bir araya gelerek Maden-İş'le Dayanışma Komitesi kurdular. Komitenin oluşturacağı ekipler işçi evlerinde, iş yerlerinde bildiriler dağıtacak, yardım toplayacak.

● OBERHUSEN

Federal Almanya'nın Oberhusen şehrindeki işçilerimiz de Maden–İş'le dayanışma ve 2. MC'ye direnişi örgütlü yürütebilmek için bir Şehir Komitesi kurdular. Oberhusen Şehir Komitesi'nin yayınladığı bildiride, bu bölgedeki işçilerimizin Maden–İş greviyle dayanışma içinde olduklarını ve 2. MC'ye karşı UDC'yi bütün güçleriyle desteklediklerini belirtiliyor. Bildiride, "2. MC ulusumuzun çoğunluğuna saldırıyor. Ülkemizi faşizme ve emperyalizme karşı koruyacak güç UDC'dir. UDC için ileri..." deniyor.

● EPPELHEIM

Eppelheim'de çalışan işçilerimiz de dayanışma bayrağını yükseltiyorlar. Bir komite kurmak için çalışmalarına başlayan işçilerimiz, "Maden-İş'li işçi kardeşlerimiz yalnız kendileri için değil, tüm işçi sınıfımız ve emekçi halkımız için grev yapmaktadırlar. Dayanışma bizim için kutsal bir görevdir" diyorlar.

● STUTTGART

Stuttgart İşçi Birliği, işçi sınıfımızın, devrimci hareketin öne çıkan belgilerini yapışkanlı kâğıtlara bastırarak geniş bir şekilde yayıyor. Kâğıtlarda şu belgiler yer alıyor "TKP'ye Özgürlük", "İleri Demokratik Bir Düzeni Devrimci Yoldan Kurmak İçin İleri!", "Yaşasın İşçi Sınıfımızın Önderliğinde Ulusal Demokratik Cephe", "Gençliğin Yolu İşçi Sınıfının Yoludur", "Halk Düşmanı 2. MC Yıkılmalıdır".

Stuttgartlı kardeşlerimizin bu güzel ürünü yettiğince Londra sokaklarına da yayıldı.

● AVUSTRALYA

TBÖK'ten sonra Avusturalya'daki işçilerimizin örgütü Avustralya–Türk Kültür Derneği de DİSK'e gönderdiği bir mektupla UDC saflarında yer aldığını bildirdi. Mektupta, "işçi sınıfımızın sınıf ve kitle sendikası DİSK' in açmış olduğu Ulusal Demokratik Cephe çağrısını tüm gücümüzle destekliyoruz ve katılıyoruz" deniyor.

● ORLEANS

Orleans'daki Fransız–Türk Derneği İşçinin Sesi ve Kurtuluş gazetelerinin Fransa'daki işçilerimiz ve öğrencilerimiz arasında daha geniş yayılmasını örgüt çamaları arasına kattı. Dernek, İşçinin Sesi ve Kurtuluş gazeteleri için geniş bir abone kampanyası yürütüyor.

Orleans'daki kardeşlerimize dayanışmaları için teşekkür eder, tüm çalışmalarında başarılar dileriz.

10 EYLÜL 1977—TKP 57 YAŞINDA—10 EYLÜL 1977—TKP 57 YAŞIND

Bilen yoldaş çok yaşa!

İŞÇİNİN SESİ

Şanlı TKP'nin 57. kuruluş yılını kutladığımız 10 Eylül'den az sonra, insanlık tarihinde yepyeni bir çağ açan Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 60. yılını kutlayacağımız 7 Kasım'dan az önce, bir önemli günleme daha var önümüzde. 18 Ekim 1977'de TKP'nin Leninci Genel Sekreteri, Komintern'in, uluslararası komünist hareketin önde gelen savaşçılarından İ. Bilen'in 75. yaşını kutlayacağız. Büyük bir devrimcinin, büyük bir komünistin, enternasyonalistin 55 yıllık çetin savaş yolunu, zengin deneyimler ve özverilerle dolu yaşamının 75. yılını kutlayacağız. Bu yaşamdan örnek alacağız, öğreneceğiz.

Bilen yoldaş çok yaşa!

Bugün bu gür ses, partili—partisiz tüm ilerici işçilerden, halktan ve tüm devrimcilerden yükseliyor. Boşuna değil. İ. Bilen 75 yılın eskitemediği çelik yüreğiyle, Haliç'ten gelme işçi bileğiyle, Marksçı—Leninci önderliği, 55 yıllık çetin savaş deneyiyle yiğitlerin yiğidi Türkiye işçi sınıfının, halkının güvenini, sevgisini kazandı. İ. Bilen 75 yılın söndüremediği kor gibi devrimci coşkusuyla, işçi sınıfının, halkın kurtuluşuna inatlı tutkusuyla Türkiye devrim hareketinin hem önderi, hem de en genç savaş eridir. Bu devrimci kor, bu inatlı tutku, bu gençlik, bu enerji, TKP'nin 1973'den bu yanaki aralıksız atılımında, Leninci gelişiminde, İ. Bilen yoldaşın eşsiz dilinde, kaleminde, Savaş Yolu'nda yansıyor.

Bilen Yoldaş çok yaşa!

TKP'nin Leninci Genel Sekreteri çok yaşa!

Türkiye Komünist Partisi çok yaşa!

CEPHE ÜZERİNE

"... Unutmayalım, CHP gelişen ulusal, bağımsızlık demokrasi, diktatoradan kurtulma direnişlerini kendi kontrolu altında tutmak yolunu izliyor. Biz de, halkın, en başta işçi sınıfının, bu devrimci ana gücün hegemonyasını gerçekleştirmek için savaşıyoruz.

Bu aykırılık diyorlar, tek cephenin oluşturulmasına engeldir. Değildir. Gerçekçi olmak gerek, dedik. Nesnel koşulları, gelişmeleri sergiledik. Bu koşullar ve gelişmeler CHP'yi baş düşmana karşı ortak savaşa doğru itiyor.

"Bildiğimiz bir şey vardır: Bu burjuvaziyi hizaya getirebilmek ilerici, devrimci, ardıcıl savaşkan güçlerin, en başta işçi sınıfının birliğine, savaşta örgütlülüğüne, Komünist Partisinin Leninci parti olabilmesine, Leninci strateji ve taktik kullanabilmesine, böylesi bir programla ortaya çıkmasına, savaşlara atılabilmesine bağlıdır." (İ. Bilen, Konferans Raporundan)

Savaş boylarında 57 yıl!

"Türkiye işçi sınıfı, Komünist Partisi'yle gurur duyar! Türkiye halkı, komünist oğullarıyla göğüs kabartır. Partimizin sıraları yeni yeni savaşçılarla doluyor!"

10 Eylül 1977. Türkiye işçi sınıfının biricik partisi TKP'nin 57. kuruluş yıldönümünü kutluyoruz. Devrimci durum yükseliyor. Sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni devrimci yoldan kurma savaşı ileri boyutlar alıyor. Emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı savaşta başta kızıl bayrağı Leninizm, en önde koşan, emekçi halkımıza kurtuluş yolunu gösteren TKP güçleniyor, çelikleşiyor. Ve TKP'nin 57 yıldır uğrunda savaşageldiği UDC gerçekleşiyor. Böyle bir dönemde 10 Eylül, bu günleme kuşkusuz özel bir önem taşıyor. 57 yıllık çetin savaş bugünün güncel sorunlarına, savaşımına ışık tutuyor.

TKP 57 yıllık tarihinde baş düşmanı hünerlice öne çıkarmış, en geniş toplumsal güçleri buna karşı savaşa sürme yolunu izlemiştir. TKP, baş düşman emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı, "en başta işçi sınıfının birliğini sağlamak, köylüyle bağlaşıklığını kurmak, geniş yığınları... savaşlara çekmek ve savaşta işçi sınıfının hegemonyasını kurmak için öteden beri direnegelmiştir. (İ. Bilen, Çetin Savaş TKP yayınları, s:21) İşte bugün gerçekleşme yoluna giren UDC böylesi dirençli bir savaşın sonucudur.

TKP'nin 55 yıllık savaş eri, Leninci önderi İ. Bilen'in dediği gibi "Bu parti, yalnız ulusal kurtuluş değil, köklü sosyal kurtuluş, yepyeni bir dünya—sosyalizm uğrunda devrim savaşına atıldı."(Çetin Savaş s:21) "TKP kurulduğu günden hem burjuvaziye, emperyalizme karşı, hem işçi sınıfı içinde, kendi içinde başveren küçük burjuva akımlarına, her soydan ve boydan likidatörlere karşı savaşagelmiştir." (Çetin Savaş s:20)

TKP'nin oportünizme karşı kendini arındırma savaşı, iki hat, iki ideoloji, iki gelenek arasında kıran kırana savaşım kuruluşunun ilk yıllarından başlamıştır. Bir yanda Mustafa Suphi'lerden, Ethem Nejat'lardan, Reşat Fuat Baraner'lerden, binlerce adsız kahramandan bugüne uzanan Leninci hat. Öte yanda Şefik Hüsnü'lerden Kıvılcımlı'lara, Mihri Belli'lere uzanan, sonunda solu gu parti dışında alan oportünist likidatör hat. Bu tarihsel gerçeği kavramadan, yazılan uydurma tarih kitaplarını, "sosyalizm" kılıfında kimi grup ve akımların TKP'ye karşı düşmanca saldırılarını durup durup Şefik Hüsnü'yü öne sürmelerini anlayamayız. Deşin böyle kümeleri, altından TKP dönekleri, kovulmalar, bunların kuyruk acısı çıkar. Bunlar Marksizm—Leninizm sözünü, Suphi'lerin adını kullanırlar ama TKP'nin 24 Mayıs kararlarından bu yana oturduğu Leninci yörüngeye, partinin önder kadrosuna, Leninci Genel Sekreteri İ. Bilen'e, O'nun tarihsel soyu Suphi'lere can düşmanıdırlar. Böylesi düşmanlık Leninciler için bir onurdur.

İ. Bilen tarihsel Konya Konferansı raporunda, Ne Yapmalı'da Lenin'den aktardığı bir alıntıyı okuyor: "Parti içi savaşım partiye güç ve canlılık verir..., parti kendisini arındırmakla güçlenir." İ. Bilen bu alıntıyı kuru kuru okumuyor, aynı zamanda kanıtlıyor. "TKP yeni yeni atılımlar içindedir. Uyuşukluktan, kabuğu içinde erimekten kurtulmuştur. Yığınlara iniyor. Savaşların içine dalıyor. Savaşta gereken yerini alıyor. Leninci yörüngesine oturuyor. Örgütsel çalışıyor... Böylesi bir gelişim... elbette kendiliğinden olmadı. Partiyi bir çıkmazdan çıkarmak için MK Politik Bürosu 24 Mayıs 1973'de çözümleyici kararlar aldı. Partinin yönetiminde değişiklik yaptı. Ve hemen sıcağı sıcağına alınan kararları uygulamaya koyuldu... Bu atılım partinin tarihinde önemli bir dönüşüm oluyor" diyor.

Bunun ürünü ortada. Fabrikalar birer kale, barikatlar bayram yeri oluyor. Bugün burjuvaziye ecel terleri döktüren, vurduğu yerden ses getiren, yüzbinleri, milyonları peşinden savaşa süren TKP, gücünü işçi sınıfından, Maksizm—Leninizm'den alıyor.

Türkiyeli devrimciler olarak TKP ile onun sağlam çizgisi ile onur duyuyoruz. Ama İ. Bilen'in hep değindiği gibi, onur duymak, şişip oturmak yetmez, devrimciye yaraşmaz. Söz değil iş. Var olanı ilerletmek, atılım. TKP'nin programını, politikasını, stratejisini, taktiğini savunmak. Başta bayrağımız Leninizm, TKP düşmanlığına, oportünizme, her boydan sağ ve "sol" sapmaya aralıksız , acımasız, ödünsüz savaş.

Yolumuz TKP'nin yolu, dimiz TKP'nin dili, savaşımız TKP'nin savaşıdır!

Yaşasın TKP!

Yaşasın Türkiye İşçi Sınıfı!

●

TKP'nin çetin savaş tarihinden...

"TKP, Anadolu'nun içinde, kurtuluş savaşının göbeğinde kuruldu. Kuranlar arasında Salih Hacıoğlu vardır. Affan Hikmet vardır. Ahmet usta vardır. Fatma, Cemile yoldaşlar vardır. Listeleri uzundur. Bunlar savaşa, ateş boylarında girmişlerdir. Salih Hacıoğlu da, Affan Hikmet te subaydılar. Affan İstanbullu, Karagümrüktendi. Salih Hacıoğlu Harp Okulundan çıkmıştı. İsmet İnönü'yle bir sınıftandı. İsmet, padişahın jurnalcısıydı. Onun yüzünden, Salih Hacıoğlu Basra'ya sürülmüştü. Orduyu yakından bilirdi. Affan, 1919'da, daha Mustafa Kemâl Samsun'a çıkmadan, Bandırma'da liman, demiryolu işçilerinden kurduğu 30—40 kişilik bir gerilla ile, Maydos'ta İngiliz silâh depoiarını bastı. İngilizlerle, Anzavorlarla savaşa savaşa, aldığı silâhları Anadolu içlerine götürdü. Halkın eline verdi bu silâhları.

"Salih Hacıoğlu, İstiklâl Mahkemeleri'nin tutanaklarında: "Yeşilordu örgütünün kurucuları" arasında gösteriliyor. Bu örgüt, tüzüğün birinci maddesinin temel taşına şu ilkeyi yazmıştır: "Yeşilordu Avrupa emperyalizmini Asya'dan kovmak üzere kurulmuş bir savaş örgütüdür." Bu örgüt, diyor ikinci maddesinde: "Türkiye'de emperyalizmin her tür egemenliğini, sermayelerin zorbalıklarını yıkmak, kaldırmak için savaşır." Yeşilordu, köklü toprak reformu, demokratik bir düzen, sosyal kurtuluş, halk egemenliği, hükümeti için savaştığını 32 maddelik bir programla halka sunmuştur.

"50 bin gerilla—çete vardı. Bilindiği gibi, 1. Dünya Savaşında ordudan kaçanların sayıları milyonu buluyordu. Halk, emperyalist savaşa karşı olduğunu ordudan kaçmakla ortaya koyuyordu. Kaçanların çoğu silâhıyla dağa çıkıyordu. İdamlar, kurşuna dizmeler, hiç bir şey bu direnişi kıramadı. Yeşilordu örgütü, gerillalar, çeteler, çoğu bunlardan kuruldu. Emperyalist savaşa gitmeyenler, kurtuluş savaşına seve seve atıldılar. Esirlikten dönenler, Sovyetler'de, devrim sırasında gördüklerini, köylerinde, kasabalarında, yer yer uygulamıya koyuldular.

"Böylesi bir politik hava içinde yepyeni oluşmalar başladı. Kütahya'da, 1920 yılı başlarında, bir Gönüllü Halk Alay'ı kuruldu. Bu alayı, halk her şeyle, her yandan destekledi. Alay komutanı Topçu İsmail Hakkı'ydı. Suphilerle öldürüldü. Merkez Komitesi, Politik Bürosu üyesiydi. Bu alay, Yeşilordu'nun bir koluydu. Ateş boylarında sonuna kadar savaştı. Onlar, Kızılordu'da gördükleri savaş yöntemlerini, savaş disiplinini, halk ordusu ilkelerini uyguladılardı.

"Gene böylesi bir gelişme içinde, 1920 yılının Mayıs—Temmuz ayları arasında oluşan Türkiye Komünist Partisi kuruldu. "Parti" sözü ilk kullanıldı. Türkiye'de komünist gruplar, komiteler, daha 1918 yılının sonlarında kurulmaya başlamıştı. Komünist Partisi adıyla, gizli Eskişehir'de 14 Temmuz 1920'de ortaya, savaş alanına çıkmıştır. Kurucuları kimdi? Salih Hacıoğlu, Affan Hikmet, Çete Ahmet, Zinetullah Nevşivan, Tersaneli Ahmet usta ve eski bir Bolşevik, İstanbul Üniversitesi'nde okumuş, Lenin'i çok yakından tanıyan Şerif Manatov. Komünist Partisi hemen özel bir çağrıyla: "İşçilere, köylülere, bütün halka" başvuruyor. Tüzük ve Programı'nı açıklıyor. "Türkiye Komünist Partisi kapitalizme, emperyalizme karşı, bunların boyunduruğunu kırmak, egemenliklerini yıkmak, devrim ve sosyalizm uğrunda savaşacaktır. Halk cumhuriyeti hükümeti vücuda getirmek, sosyalizmi yerleştirmek için işçi sınıfını, emekçi yığınlarını örgütleyecektir" diyor.

"Ve halka somut savaş yolunu gösteriyor: "Anayurdumuzun bağımsızlığını ve halkımızın özgürlüğünü ancak silâhla, ancak savaşla elde edebiliriz. Çeteler! Topraklarımızdan son yabancı eri, son düşmanı kovuncaya kadar savaşınız! Topraklarımızın bir karışını bile İngilizlere, Amerikalılara, onların yardakçısı Yunan kralı ordularına bırakmayınız! Çeteler! İyi bilin, bütün halk arkanızdadır. İşçi, köylü arkanızdadır. Komünist Partisi yanınızdadır! Siz, çeteler, kendiniz işçi, köylü çocuklarısınız!"...

"Kurtuluş savaşı dar boğazlara girmişti. Ulusal bağımsızlık ve sınıf savaşları iç içe gidiyordu. Bir yandan düşman bindirmişti. Bir yandan gerici,... güçler iyice baş kaldırmıştı.... Düzce, Zile, Yozgat, Konya, Delibaş, Anzavor ayaklanmalarını Ankara hükümeti, elindeki düzenli ordu birlikleriyle bastıramadı. Çeteler, özellikle komünistlerin etkisinde, akıncı, atlı birlikler, Yeşilorduya bağlı silâhlı, vurucu güçler gericilerin ayaklanmalarını bastırmada kesin rol oynadılar.

"Ortaya yeni bir sorun çıktı, ... Düzenli ordu kurulması! Egemenliğini kurmak yolunu izleyen burjuvazi, eski ordunun kasnağı üzerinde, eski kadrolardan, ...ordu çıkarmak planını yürürlüğe koydu. Öte yandan, ilerici güçler, komünistler, gelişmeleri göz önüne alarak, yepyeni, devrimci bir Halk Ordusu, demokratik bir halk hükümeti kurulması istemini ileri sürdüler....

"Mecliste 80'nin üstünde üyesi olan bir "Halk Zümresi" vardı. Komünistler, Yeşilorducular bunlarla bağlıydılar. Yeşilordu, Kızılorduya yakınlığını gizlemiyordu. Onunla sonsuz kardeşlik, bağlaşıklık kuracağını tüzüğüne yazmıştır.

"Biliyorsunuz, Yeşilordunun ileri gelenlerinden biri Çerkez Ethem'di. Korkunç bir provokasyona getirildi, kötü tuzağa düşürüldü. Bu olay, M. Suphilerin kahpece öldürüldükleri günlere rastlar. Aslında rastlama değildir. Genel bir plânın ayrı dalları, başka bir yönüdür...

"...Plân gereğince, baştan, cephenin değişik kesimlerinden, atlı, yaya, topçu birliklerini İsmet (İnönü), Refet (Bele) paşaların komutasında, arkadan, gerillaların, çetelerin üzerine sürdüler. İki ateş arasında kalan halk çetelerinin çoğu kırıldı, kimi kaçabildiği tarafa kaçtı. Bu provokasyon, bu hain saldırı kurtuluş savaşının daha yüksek bir aşamaya, demokratik devrime dönüşmesi olanağını burjuvazinin topla, tüfekle, kan ve ateş ile ezmesidir.

"Arkasından, legal kurulan Halk Komünist Partisi'ne baskın yapıldı. 19 Ocak 1921'de, başta Salih Hacıoğlu, Affan Hikmet yoldaşlar olmak üzere parti militanları, Yürütüm Komitesi üyeleri tutuklandı. "İstiklâl Mahkemesi" bunlara 15'er yıl kürek cezalarını dayadı. Sürdü hepsini Anadolu'nun kalelerine.

"Plânın en kanlı bölümü 28 Ocağı 29'a bağlıyan gece uygulandı. M. Suphiler barbarca öldürüldü. Karadeniz'e döküldü. Oysa, Ankara'dan haber göndermişlerdi. M. Kemâl mektup yazmıştı. M. Suphi yoldaşa Ankara'ya gelebilir, yerinizi alabilirsiniz demişti...

"Komünist Partisi yeni boy atarken gelen bu kanlı saldırı korkunçtu. Ama, burjuvazi tarihin çarkını geri çeviremedi. İşçi sınıfının direnişlerini kıramadı. Komünist Partisinin gelişmesini durduramadı. Bu olacak bir şey değildi."

Ve olmadı. Yıl 1977. İşte ateşli ateşli dalgalanan kızıl bayrak, işte güçlü, çelik gibi Leninci TKP!

Profilo!... Çok önemli bir olay. Yineliyorum. Fazla gelmesin. Oraya barikata çıkacağız. Barikata zorluyorlar bizi. Bizim savaşımız kan ve ateş içinden geçiyor. Razı olmayacağız işçileri, gençleri sokaklarda, alanlarda vursunlar. Savaşacağız. O da fabrikada olur. "Fabrikalar kalemizdir!" belgisinden ayrılmayacağız. Bu tepegözlük değil. Anarşist değiliz. Serüvenci değiliz. Örgüt kuracağız. Kuruyoruz. Grevlerde, gösteri yürüyüşlerinde işçilerin yanında olacağız. Komünist sözünün eridir.

...Parti belgelerinin yığınlara mal olması gökten inmedi, savaşımla, savaşımla oldu. Savaşacağız. Düşmana diz çöktüreceğiz.

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in "Çetin Savaş" adlı yapıtından alınmıştır.

Türkiye işçi sınıfı iktidarı almaya hazırdır!

TKP MK Politik Büro üyesi Ahmet Saydan'ın Radyoda verilen 57. yıl konuşmasından özetlenmiştir.

Türkiye işçi sınıfı artık iktidara ve egemenliğe gelebilecek bir güç olduğunu gösteriyor. İllegal olmasına karşın, bu tarihsel gelişmede TKP'nin emeği ve payı büyüktür.

Emperyalizm ve işbirlikçileri, onların politikacıları, işçi sınıfındaki bu gelişmeyi faşist yöntemlerle, kanla, baskı ve terörün her türüyle durdurmak çabasındalar. İşçi sınıfının, tüm anti—emperyalist, anti—faşist güçlerin savaşımı bu faşist yöntemleri de, Demirel ortaklığını da yıkacaktır.

TKP'nin yeri bu savaşımın içinde ve önündedir. Böylece TKP, illegal koşullarda da işçi sınıfının yığınsal eylemlerini örgütlemenin, ideolojisini korumanın ve Marksizm—Leninizmi onun sınıfsal bilincinin temel dayanağı kılmanın olanaklı olduğunu dosta düşmana, ülke ve dünya kamuoyuna göstermiştir.

Emperyalizmin Sovyetler Birliğine ve öteki sosyalist ülkelere, dünya komünist ve işçi partilerinin birliğine yönelik ideolojik saldırılarının arttığı bir sırada TKP güçleniyor. Anti—Sovyetizmin her türüne karşı savaşarak, proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlı kalarak legale çıkacağız. Kapitalist ülkelerdeki bazı parti yöneticilerinin dolaylı dolaysız anti—Sovyetizmine, sosyalist ülkelere saldırı kampanyasına, anti—komünizmine karşı savaşarak, Türkiye işçi sınıfının enternasyonalist bağlarını savunarak legale çıkacağız. Burjuvazinin bizden bu konuda ödünler istediği, legaliteyi bu ödünler karşılığında kabul edeceği görülmektedir. Bu baylar boşuna çaba harcamaktadırlar. TKP legaliteyi hiçbir zaman ihanet pahasına almayı denemeyecektir.

Partiyi güçlendirmek, örgütsel ve ideolojik bir sorundur. Partimizi işçi sınıfı içinde daha geniş ölçüde yayarak güçlendireceğiz. İşçi sınıfı öncü, devrimci ve en savaşkan kolu Türkiye Komünist Partisi ile legal sosyalist partiler arasında ayrım yapabilecek düzeye ulaşmıştır. Legal sosyalist partiler, işçi sınıfının büyük burjuvaziye ve emperyalizme karşı yürüttüğü sınıf savaşımında işçi sınıfının dışına atılmışlardır. Bu partilerin sınıf sendikacılığına, TKP'ye ve genellikle işçi sınıfına karşı uyguladıkları politika sınıf düşmanlarına yaramaktadır. TİP'in seçimlerde düştüğü acınacak durum işçi sınıfına karşı tutumunun bir sonucudur. İşçi sınıfı, CHP'nin bazı ileri adımlarını desteklemekle beraber, hiçbir zaman CHP'nin peşine takılmamış, onun burjuvazinin egemenliğini sürdürmeyi amaçlayan reformizmi temsil ettiğini unutmamıştır. Bu yüzden de bugünkü aşamada işçi sınıfı ve emekçi yığınları için TKP başta gelen alternatif olmuştur. Bu tarihsel ve çok önemli bir aşamadır. İşçiler, emekçiler yığınsal olarak TKP'nin saflarına girmek istemi içindedirler. Biz bu yığınsal akımı görmezlikten gelemeyiz. Kapılarımızı işçi ve emekçilere gereği kadar açmamak gibi bir hata işleyemeyiz. Partiye girmek isteyenlerden bilgi düzeyi aramaktan çok onların sınıfsal kökenine ve sınıf savaşımında tuttukları yerlere bakmak gerekir.

Sınıf sendikacılığının güçlenme süreci gittikçe hızlanıyor. Bu alanda yoldaşlarımızın emeği büyüktür. Sendikalar içinde çalışmalara daha da hız vermek gerekiyor. Sınıf savaşımının gelişmesi, sarı sendikacılığın bir kesimini gerilemek zorunda bırakıyor. Maden—İş'in grevi yurt içinde ve dışında geniş bir dayanışma, derlenme ve işçi sınıfının birliğini güçlendirme hareketine hız verdiği gibi, sarı sendikacılığı daha da geriletti, demaske etti, sarı sendikacıların bir kısmını bu savaşta işçi sınıfından yana bir tavır takınmaya zorladı. Bu konuda hayale kapılmıyoruz. Sarı sendikacıların günün birinde işçi sınıfına yine ihanet edebileceklerini unutmuyoruz.

İşçi sınıfı, politik ve sendikal planlarda devrimci bir tabanda birliği yöneliyor. Anti—emperyalist, anti—faşist güçlerin eylem birliği ancak bu taban üzerinde sağlıklı bir gelişme gösterebilir. Buna bağlı olarak, UDC sorunu bugün artık ulusal bir sorun haline gelmiştir. Bu fikir bütün demokratik güçleri etrafında toplayarak çığ gibi büyüyor. Partimizin ödevi bu akımı örgütlemek, ona bir platform sağlamak ve Ulusal Demokratik Cephe'yi gerçekleştirmektir. Bütün anti—emperyalist, anti—faşist güçlerin eylem birliği TKP'nin programında formüle edilmiştir.

Türkiye burjuvazisi bunalımların üstesinden gelmek, hatta memleketi yönetmek olanaklarını yitirmiştir. Burjuvazinin işbirlikçi tekelci kolu sömürü düzenini kanlı faşist baskılarla ayakta tutma politikasını yürütüyor. Tekeller dışında kalan kolu ise reformist yollarla bunalımların üstesinden gelmeyi deniyor. Biz burjuvazinin bu iki kolunun niteliklerini birbirinden ayırıyor, ilerici yurtsever kolu ile ittifaklar bile arıyoruz. Fakat biliyoruz ki, burjuva reformizmiyle Türkiye'yi sarsan bu bunalımların üstesinden gelinemez. Hatta burjuvazinin ilerici dediğimiz kolu orduyu Kıbrıs'a sürmek gibi bunalımların üstesinden serüvenlerle gelmeyi deniyor, ilerde de deneyebilir.

Bunalımlar sömürü düzenin, kapitalizmin ürünüdür. Ancak kapitalizmin yok edilmesiyle, sosyalizme geçiş ile silinecektir.

Yoldaşlar, partimiz her aşamada program amaçlarına ulaşmak için devrimci bir yöntem uygulayacaktır. Devrimcilik, politik toplumsal koşulları gözönünde tutmak, sınıf savaşımının ulaştığı aşamayı iyi değerlendirmek, gerek işçi sınıfının, gerekse burjuvazinin ve emperyalizmin güçlerini, olanaklarını dikkate alarak taktik ve strateji çizmeyi gerektirir. Uygulanacak yöntemin zamana zemine göre zora dayanan veya dayanmayan nitelikleri olabilir. Bu konuda burjuvazinin tutumu da başlı başına bir unsurdur. Burjuvazinin karşı devrimci şiddetini devrimci şiddetle önlemek devrimci bir zorunluktur ve tarih gösteriyor ki silâha, zora, kanlı yöntemlere ilk başvuran hep burjuvazi olmuştur. İşçi sınıfı, kazanımlarını savunmak için burjuvazinin karşı devrimci şiddetine, devrimci şiddetle karşı çıkmıştır. Bu yüzdendir ki parlamenter yollardan kapitalizmden sosyalizme geçiş şimdiye kadar görülmemiştir. Ve sınıf savaşımının bugün gösterdiği nitelikler bakılırsa bundan sonra da görülmeyecektir. Ne var ki, parlamenter yollardan yürütülen sınıf savaşımında da yığınları devrimci ilkelere göre eğitmek olanakları vardır.

Kapitalist ülkelerde işçi hareketlerini tehdit eden baş tehlikelerden biri de sosyal—demokrasidir. Özellikle Avrupa kapitalist ülkelerinde beliren bu tehlikenin değişik biçimlerini görüyoruz. Avrupa—komünizm bunlardan biri. Avrupa—komünizmi parlamentarizmi tek çıkar yol görür, işçi sınıfının kazanımlarını savunmayı, proletarya enternasyonalizmini reddeder. Yani işçi hareketini burjuva demokrasisine entegre eder ve dünya komünist ve işçi hareketini bölücü bir akımdır. Partimiz bu bölücü ve oportünist akıma karşı ardıcıl savaşım sürdürecektir.

Kapitalist ülkelerde burjuvazinin komünist partilerini bölerek onların politik etkenliğini likide etmek üzere uyguladığı taktik, birçok komünist partileri yaratmaktır. Burjuvazi bugün Türkiye'de de bu taktiği uygulamak için çaba harcıyor. Bir zamandan beri sahte komünist partileri yaratmak girişimlerinin yapıldığını biliyoruz. Bunlardan hiçbiri tutmadı. İşçi sınıfının, militan kadromuzun devrimci uyanıklığı burjuvazinin bu likidasyon taktiğini bugüne kadar boşa çıkardı. Son günlerde aldığımız haberlere göre bugün, yani partimizin kuruluşunun 57. yıldönümünde Özgürlük Yolu grubuna bağlı bazı kişiler tarafından sahte komünist partisi kurma girişimi tekrarlanacakmış. Bir ülkede bir işçi sınıfı ve onun tek partisi bulunur. Partimiz bu Leninci ilkeye bağlı olarak burjuvazinin Komünist Partisi'ni likide etmek, işçi hareketini başsız bı-

Arkası 7. Sayfada

Savaşkan gelenekler

Hüseyin Tanır

Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfımızın biricik savaşkan genel kurmayı, öncü müfrezesidir diyoruz. Buradaki savaşkan sözcüğü rastgele değildir. TKP, daha doğduğu ilk günden bu yana Türkiye işçi sınıfını ekonomik, politik, ideolojik ve askeri her türlü savaşta yönetmiş, bu savaşların daha başında onbeş önderini yitirmiştir. 15'lerin başlattığı yolu binler, onbinler yaşatmıştır, yaşatıyor.

TKP militanları, savaşın her türlüsünün içine, zordur, ateşlidir, kanlıdır demeden atılagelmiştir. Onun bu savaşkan geleneği, Kurtuluş Savaşı günlerine, Sovyetler Birliği'nin iç savaş günlerine uzanır. TKP'nin Kızılordu'da yetişmiş, Yeşil Ordulara komutanlık etmiş militanlarını, tarihi boyunca burjuvaziye karşı savaşta düşen 14 bin şehidini, halkımız hiçbir zaman unutmamıştır, unutmayacaktır. Gün gelecek yurdumuzu bu şehitlerin anıtlarıyla işleyeceğiz.

Bugün memlekette kıran kırana giden savaş üzerine, "bu savaş, bundan 55 yıl önceki koşullar, güç dengesi içinde geçmiyor. TKP bu savaşının en sert gittiği kesimlerde, ön sıralarda yer almıştır. Böylesine kanlı bir sınıf savaşını halkımıza, işçi sınıfına burjuvazi dayatmıştır." (**İ. Bilen**, Çetin Savaş, TKP yayınları, s:7) diyor İ. Bilen. Gerçekten de Türkiye burjuvazisi kana susamış, halka harp açmıştır. Üç kuruşluk kârı için cana kıymaktan, işkenceden, terörden çekinmiyor. 1 Mayıs Alanları'nda yüzbinlerin, Profilo'larda yiğitlerin, Ümraniye'de gecekondu halkının üzerine kan, ateş, mermi kusuyor. İşte böylesi koşullarda TKP'nin savaş geleneklerini tüm devrimciler olarak içimizde diri tutmak büyük bir önem kazanıyor.

TKP'nin Leninci Genel Sekreteri İ. Bilen boşuna demiyor: "Oraya, barikata çıkacağız. Barikata zorluyorlar bizi. Bizim savaşımız kan ve ateş içinden geçiyor. Razı olmayacağız işçileri, gençleri sokaklarda, alanlarda vursunlar. Savaşacağız." diye. Böylesi savaşlara hazır olmak, TKP'nin, tüm devrimcilerin önüne koyduğu bir görevdir. Bu görevi bugünden iyi anlamak, benimsemek, gerçekten inanmış, halkın kurtuluşu için dövüşmeye kararlı, bu yola baş koymuş devrimcilerle sağ oportünistleri ve sol lafazanları ayıran bir denek taşıdır.

•

TKP'ye özgürlük!

İşçi sınıfının güçlü bilekleri, yasak zincirlerini zorluyor

TKP 57 yaşında. Bu savaş yılının 55'i zorlu illegalite koşulları altında geçti. Bugün de burjuvazi bir yandan açıktan komünistlere saldırıyor, öte yandan da oportünisti, Maocusu, posası çıkmış ajanlarla elele verip ona karşı provokasyon, yalan, iftira kampanyaları örgütlüyor. Sahte TKP'ler kurup genç, deneyiz beyinleri zehirlemeye çabalıyor. Sonra da TKP'nin adını her ağzına alışta, başına bir "gizli" sözcüğü ekleyerek onu halktan saklanıyormuş gibi gösteriyor.

Ama artık bu oyunlar yavan kaçıyor. 1973'den bu yana TKP' nin yine göklere yükselen bayrağını herkes görüyor. TKP gizlidir ama burjuvazinin yasaklarına, onun sinsi tuzaklarına karşı gizlidir. "illegal partiyiz ama açık savaş alanlarında dövüşüyoruz." diyor İ. Bilen, "Halk bilmedimi olmaz" diyor.

TKP halktan gizli değildir. Grevlerde, yığınsal gösterilerde, barikatlarda, işçi sınıfımızın halkımızın ta içinde, savaş alanlarındadır o. Bunu anlamayanlar, bilmeyenler, görmeyenler kendileri savaşta olmayanlardır.

Bugünlerde legal sosyalistlerden kimileri yine ortalığı bulandırmaya çabalıyorlar. "141–142 işlemez durumda. TKP legale çıkabileceği halde çıkmıyor. İllegal olmanın cazibesini kullanıyor" diye dedikodular yayıyorlar. Bu bayağı provokasyonun kaynağı hep kendini işçi sınıfının partisi sanma manisidir.

Yalan ve dedikodu üreticileri "Biz işçi sınıfı partiyiz. Biz var olabildiğimize göre TKP de var olabilir." diye mantık yürütüyorlar. Marksizm—Leninizm'i sulandırarak, sosyalizm bayrağını fabrikalarda değil, Meclis'e dikmeyi baş görev edinerek, işyeri esasına göre Leninci parti örgütlenmesi olmadan, üstelik işçi sınıfının hem politik hem sendikal birliğine saldırarak gayet tabii legal olunur. Devrimci durumu görmeyip toplumsal korku ve panikten söz etmekle böylece yol göstermek yerine karamsarlık tohumları ekmekte, ülkede var olan koşullarda eylemlerinizi bildiri dağıtmak ve afiş yapıştırmakla kısıtlayarak aslında siz kimin partisi olduğunuzu açık ediyorsunuz. Sosyalizm savaşına zarar veriyorsunuz. Hiç olmazsa, "Türkiye'de demokrasi var" diyecek kadar ileri gidip de demokratik savaşıma da zarar vermeyin.

İllegal olmanın "çekiciliği" ne gelince, Birincisi, o kadar cazipse kapayın partinizi illegale geçin. İkincisi, kimlikleri ancak devrim sonrası arşivler açıldığında bilinecek, o hergün düşen adsız yiğitlere, komünistlere saygılı olun. Üçüncüsü, size "illegalliğin çekiciliği" gibi görünen şey, TKP'nin ülkelerden ödün vermeyen tutumunun, sağlam Leninci politikasının işçi sınıfında, yığınlarda yarattığı derin etkidir. Dördüncüsü, gerçekten illegal çalışma zorunluğu olmayan ülkelerde bir parti illegal çalışsın, bakalım "çekici" olabilir mi? Örneğin Britanya Komünist Partisi bugün illegal çalışmaya geçse 15–20 avantüristten başka üye, yandaş bulabilir mi? TKP, hızla büyüyorsa, bu böylesi bir partiye duyulan toplumsal gereksinimin sonucudur. Bu nedenle, illegal savaşmak zorunda bırakıldığı halde, TKP'nin hızla büyüyen etkinliği hem 141–142'nin artık fiilen kalktığı fikrini yalanlıyor, hem de sizin işçi sınıfına, yığınlara güvensizliğinizi bir kez daha açık ediyor.

Evet, işçi sınıfımız kendi öz partisi öncülüğünde savaş alanlarında boğuşa boğuşa 141–142' nin işleviş alanını daralttı. Bu süreç ilerliyor. Partinin Marksçı—Leninci ilkelerden ödün vermeden legale çıkma hakkını da, kuşkusuz anı gelince öz bileğinin gücüyle kullanacaktır.

Bugün "TKP'ye Özgürlük" belgisi yığınların ağzından meydanlarda haykırılıyor. TKP'nin legale çıkma savaşımı, sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni devrimci yoldan kurma savaşımından ayrılmıyor.

Yaşasın TKP öncülüğünde sosyalizme giden savaş yolu!

Bulgaristan halkının büyük günü

Bulgaristan Vatan Cephesi deneyimi, bizim UDC'mize de ışık tutuyor.

BULGARİSTAN işçi ve köylülerinin 23 Eylül 1923'de başlayan şanlı anti-faşist ayaklanmasının ve Bulgaristan Komünist Partisi'nin iki büyük önderi Vasil Kolorov ve Georgi Dimitrov halka şöyle sesleniyorlardı:

"Başlar yukarı! Beyaz muhafızlar sürüsünün, erkten uzaklaştırılma korkusuyla gerçekleştirdiği kanlı öc, emekçi Bulgaristan'ın savaşçı ruhunu kırmayı başaramayacaktır. Yenilgi bize yenmesini öğretecektir. Herşeye karşın, Bulgaristan bir işçi-köylü hükümetine sahip olacaktır." (Georgi Dimitrov, Seçme Eserler İng. basım, Cilt:1, s:163)

Gerçekten de, Dimitrov ve Kolarov'un sözleri doğruluğunu kanıtladı ve Bulgaristan Komünist Partisi'nin öncülüğünde savaşan Vatan Cephesi, 9 Eylül 1944'de, Sovyet ordularının da kurtarıcı misyonunun yardımıyla utku kazandı. Proletarya diktatörlüğü kuruldu, Bulgaristan halkının sosyalizm kuruculuğu savaşı başladı.

Bu utku, birkaç yıllık savaşın değil, 1923'den 1944'e dek süren 21 yıllık inişli çıkışlı, fakat her zaman ardıcıl, kararlı ve kanlı bir savaşın ürünüdür. Bulgaristan proletaryasının öncü savaşkan partisi BKP'nin, faşizme karşı halkın savaş birliğini örgütlemedeki, proletarya hegemonyasını kazanma ve gözbebeği gibi korumasındaki üstün yeteneği, cephe taktiklerinde Bolşevik anlayışa bağlılığın bir ürünü, sonucudur. İşçi-köylü bağlaşıklığı temelinde yükselen, işçi sınıfının anti-faşist savaşımında bağlaşıklıkları üzerindeki disiplin ve otoritesinin bir aracı olan Vatan Cephesi'ni örgütlemedeki ustalığının bir sonucudur. Vatan Cephesi, gücünü halktan alıyor, faşizme karşı silâhlı savaşın partizan birliklerini oluşturuyor, saflarını ordudaki yurtsever er ve subaylarla daha da güçlendiriyordu.

Georgi Dimitrov, 6 Kasım 1945'de, aynı zamanda genel seçimler arifesine rastlayan Büyük Oktobr'un 28. yıldönümü üzerine yaptığı konuşmasında şöyle diyordu:

"Sonuç olarak: Kulakları olan herkes şunu duysun ve gözleri olan herkes şunu görsün ki, Vatan Cephesi seçimlere dişinden tırnağına silâhlı olarak giriyor. Vatan Cephesi içinde yalpalayan bazı unsurlar olabilir, fakat onların da moralleri güçlendirilecektir. Ya da, eğer Vatan Cephesi'nin savaş arabası güçlenirse, bazıları çekip gidebilir de. Eğer giderlerse fazla bir şey kaybetmeyiz. Diğer bazıları da Vatan Cephesi'ne dönmek istediklerini söylüyorlar. Bunlara şu açıkça anlatılmalıdır ki, Vatan Cephesi, girip bir bardak brandi içeceğin ve gönlün olunca çıkıp gideceğin, yarın yine geleceğin bir han ya da meyhane değildir. Vatan Cephesi, tarihsel bir halk hareketidir. Burada kimse kaygusuzca hareket edemez. Girmiş olan yerinde sağlam durmalıdır. Yok eğer giderse bir daha kolaylıkla geri gelmeyecektir." (Seçme Eserler, Cilt:2, s:257)

Vatan Cephesi bugün de, sosyalizmi güçlendirmede, geniş halk yığınlarının BKP'nin direktiflerini uygulamasında, Bulgaristan işçi sınıfı ile kooperatifçi köylülerin BKP'nin programı çevresindeki birliğinin simgesidir.

Bulgaristan işçi sınıfının, Bulgaristan halkının 9 Eylül zaferinin 33. yıldönümünde, Türkiye işçi sınıfının yiğit savaşçıları, önlerinde duran tarihsel görevlerin çözümünde bu zengin deneylerden sonuna dek yararlanmasını bilecektir.

Sosyal-demokrasi Portekiz'de de çıkmazda

Portekiz'deki gelişmeler PKP'nin ne denli haklı olduğunu kanıtladı.

Dış Haberler Bölümü

PORTEKİZ Sosyalist Partisi' nin azınlık hükümeti bir yandan anti-komünizmi körüklüyor, öte yandan 25 Nisan kazanımlarını bir bir geri alıyor. Böylece gericiliği hem politik, hem ekonomik bakımdan güçlendiriyor. Portekiz'deki bu durum, orta derecede gelişmiş, bağımlı kapitalist ülkelerde sosyal demokrasinin sorunlara geçici çözüm bile getiremeyeceğini bir kez daha sergiliyor.

Soares hükümetinin birçok işçi düşmanı politikasının yanısıra, bir yıldır hazırladığı "ikinci toprak reformu" tasarısı yasalaştı. Hem Anayasa'ya, hem de PSP'nin kendi programına ters düşen bu yasa, 1974'de ulusallaştırılan toprakların eski sahiplerine geri verilmesini ya da karşılığında tazminat ödenmesini öngörüyor. Tazminatlar 110 milyar Portekiz lirası tutuyor. Buna bir de yüzde 12 faiz ekleniyor.

Pahalılık, işsizlik emekçi halkın yaşamını giderek ateşten gömlek yapıyor. Hükümet "yeni ekonomik önlemler" adı altında kemerleri sıkma(!) çağrıları yapıyor. Emperyalistlerden ödünler karşılığı aldığı "dış yardımlarla" ayakta durmağa çabalarken, aynı zamanda giderek daha da çok ödün veriyor. Uluslararası Para Fonu'nun isteği üzerine Portekiz lirası devalüe edildi. Bu halka yeni bir darbedir.

25 Nisan'dan sonra PKP "ya faşizm ya sosyalizme giden yol" belgisini attığında o zamanlar kimileri "neden bir burjuva demokrasisi olamazmış?" dediler. Ve PKP'yi sekterlikle(!) suçladılar. Bu kimileri, sağ oportünistlerdi. Gelişmeler PKP'nin ne denli haklı olduğunu kanıtladı.

Portekiz, gelişmiş kapitalist ülkeler arasında sayılmaz. Göreceli olarak daha ileri olmakla birlikte yine de orta derecede gelişmiş kapitalist ülkeler arasındadır. Bağımlıdır. Bu gelişmemiş ve bağımlı yapı üzerinde tekeller, bunun doğal sonucu olarak da devlet tekelci kapitalizmi (DTK) doğmuştur.

25 Nisan ile başlayan anti-faşist, anti-tekelci dönüşümlerden sonra PKP Genel Sekreteri Kunyal'ın da belirttiği gibi DTK geriletildi. İşbirlikçi tekeller, büyük çiftlikçiler önemli darbeler yediler. Ancak yok edilemediler.

"Yaklaşan Felâket" adlı yazısında Lenin, "Tekellerden, DTK'dan sosyalizme doğru gitmeden ileri gidilemez" der. Tarihin çarkı rekabetçi kapitalizme doğru geri çevrilemez, der. Üstelik DTK, devrimci demokratik bir iktidar gelince tüm ekonominin alt yapısıdır, der. DTK'ne karşı her devrimci hareketin nesnel mantıksal sonucunun sosyalizm olduğunu gösterir.

Portekiz bağımlı bir ülke olduğundan ve özellikle sömürgeleri "yitirdikten" sonra tekellerin verecek ödünü olmadığından, sosyal demokrasiye dayanak yoktur. Öte yandan DTK'den ileri doğru gitmenin mantıksal sonucu nesnel olarak, sosyalizmdir. Bu iki

Arkası 7. sayfada

Oportünizm yine başkaldırdı

Emine Engin

Bu sayımızla birlikte, özellikle Batı Avrupa'da yeniden başkaldıran oportünizm üzerine bir yazı dizisi yayımlamaya başlıyoruz.

KİMİ gelişmiş kapitalist ülkelerde, özellikle Batı Avrupa'da oportünizm yine aldı yürüdü. Öyle yetkili kişilerin ağzından öyle "yeni fikirler" duyuyoruz, öyle politikalar gözlüyoruz ve burjuva gazetelerinde çarşaf çarşaf öyle olgulara rastlıyoruz ki kafalarımıza haklı olarak yüzlerce soru üşüşüyor.

"Çeşitli ülkelerdeki işçi hareketinin deneyimi... Marksizm' den sapmaların gerçek sınıfsal anlamını daha berrak ayırdetmede ve bu sapmalara karşı daha başarılı savaşmada genç ülkelere yardımcı olur." (Lenin, Toplu Yapıtlar İngilizce basım, Cilt:16, s:352) Bu bakımdan, Türkiyeli devrimciler olarak kafalarımıza üşüşen soruları bilinç altına itmektense, açık yüreklilikle yanıtlamak, gerçekleri göğüslemek çok daha yararlıdır.

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen' in Rapor'da çok güzel bir sözü var: "Biz komünistler Lenincl gerçekçiyiz. Komünist morali her zaman temiz tutarız. Olgular direngendir. Mızrak çuvala sığmaz." Gün gibi açık gerçekleri, onların uyandırdığı soruları örtbas etmek mızrağı çuvala sığdırmaya çabalamaktır. Üstelik bizi, kendi kendimizi aldatma, avutma psikolojisinden alıp, önce oportünizmi umursamamaya, giderek onunla uzlaşmaya ve buralardan geçerek oportünizmin batağına sürükler.

Lenin'in dediği gibi, oportünizm olgusunu "kişiliklere indirgemek bilimsel değil gülünç ve saçma olur." (Lenin, Toplu Yapıtlar, Cilt:21, s:441) Bilimsel bir yaklaşım için "...ilk olarak, bugünkü politikanın ekonomik anlamını, ikincisi altında yatan fikirleri ve üçüncüsü de bunun sosyalist hareketteki çeşitli çizgilerin tarihi ile bağını araştırmak gerekir." (Lenin, Toplu Yapıtlar, Cilt:22, s:112)

Öyleyse önce bugünkü politikayı kısaca tanımlayalım. Bugünkü politika, Ortak Pazar'a katılma ve aktif destek, NATO yardakçılığı, Sovyetler Birliği'ne, tüm sosyalist ülkelere saldırıdır. Burjuvaziden değil, işçi sınıfının öteki ülkelerdeki müfrezelerinden "bağımsızlık" politikasıdır. "Kendi" emperyalizmlerine, "kendi" militarizmlerine, "kendi" petrol tekellerine, "kendi" nükleer silâhlarına "bağımsız ulusal"(!) varlıklar olarak sarılmaktır. "Kendi" emperyalizmleriyle çelişkili öteki emperyalizmlere karşı tutum almak, böylece de emperyalistler arası çatışmalarda doğrudan saf tutmaktır. Emperyalizmin "insan hakları" yaygarasına demokrasi havarisi kılığında katılmaktadır.

Lenin'in öğütlediği yoldan giderek soralım: Bu politikanın ekonomik, toplumsal tabanı, temeli nedir?

1920'de Lenin şöyle soruyor ve yanıtlıyordu: "Böyle eğilimlerin Avrupa'da inatla sürmesi nasıl açıklanmalıdır? Bu oportünizm neden Batı Avrupa'da bizim ülkemizden daha güçlüdür? Çünkü gelişmiş ülkelerin kültürü, bin milyon ezilen halkın sırtından yaşayabilmelerinin sonucu olmuştur ve hâlâ da öyledir. Çünkü bu ülkelerin kapitalistleri bu yoldan, kendi ülkelerindeki işçileri yağmalayarak elde edebilecekleri kârın çok daha fazlasını elde ediyorlar... Hepsi sonunda başka birşeye değil gelip rüşvete dayanıyor. Bu bin değişik yoldan yapılıyor: En büyük merkezlerdeki kültür olanaklarını arttırarak, eğitim kurumları yaratarak ve kooperatif, sendika ve parlamento liderlerine binlerce rahat iş bularak. Bu, bugünün uygar kapitalist ilişkilerinin var olduğu her yerde yapılıyor. İşçi sınıfı hareketinde oportünizmin ekonomik temelini oluşturan işte bu binlerce milyonluk süper kârlardır". (Lenin, Toplu Yapıtlar Cilt:31, s:230) Bu doğrultuda Lenin'den daha yüzlerce alıntı verilebilir. Gerçekten Lenin, emperyalizm ile oportünizmi (hem bilimsel çözümlemede, hem savaşımda) hiçbir zaman birbirinden ayrı ele almamıştır. "Emperyalizm" yapıtının önemli bir kesiminde oportünizmden söz edildiği bilinen bir gerçektir.

Lenin oportünizmi, yalnızca ekonomik koşullarla değil, "sakin" dönemlerin genel koşullarıyla da bağlamıştır. "...Oportünizm bütün bir tarihsel dönemin toplumsal ürünüdür. Oportünizmi legalizm beslemiştir." (Lenin, Toplu Yapıtlar, Cilt:21, s:247) "1871 ile 1914 arasındaki dönemin göreceli olarak barışçıl karakteri, oportünizmi önce bir psikolojik durum, sonra bir eği-

Arkası 7. sayfada

DÜNYAYA BAKIŞ

*AVUSTURALYA'DA AÇLIK

Ağustos başlarında yayımlanan bir rapora göre "oborocenl" denilen Avusturalya yerlileri arasında yetersiz beslenme hastalıkları yaygınlaştı.

Sidney'in Avusturalya yerlilerinin yaşadığı Redfern bölgesinde yapılan araştırmada 5 yaşından küçük 6 bin çocuğun yüzde 69'unda bağırsak enfeksiyonu, yüzde 50'sinde kansızlık görüldü.

1975 Aralığında işbaşına gelen gerici Fraser hükümetinin, yerli sorunlarıyla ilgili bakanlığın bütçesinden sürekli olarak büyük ölçüde kısıntılar yapması, yaygınlaşan açlık ve sefaletin baş nedenidir.

*"PARYA"LAR

Hindistan'da Morarji Desai hükümetinin iktidara gelmesiyle birlikte "parya"lara yapılan saldırılar arttı. Bihar eyaletinde gerici çeteler yedi "parya"yı yakarak, birini de kurşunlayarak öldürdüler. Gujarat eyaletinde ise "kast sistemi"nin üst derecesinden bir Hindu kızla evlenen bir "parya" taşa tutularak öldürüldü.

Bu ülkede halâ kalıntıları olan "kast sistemi"ne göre, toplumun en kötü yaşam koşullarındaki, en horlanan kesimine "parya" deniyor. 80 milyon olduğu belirtilen "parya"lar öteki insanlardan ayrı yerlerde yaşamaya zorlanıyor. "Parya"ların kendilerine ayrılmayan hastane, okul, gibi kamu kuruluşlarından yararlanmaları engelleniyor.

*GUYANA'DA ULUSAL YURTSEVER CEPHE ÇAĞRISI

"Guyana Halkının İlerici Partisi", Ulusal Yurtsever Cephe Çağrısı yaptı. Parti, ülkedeki bütün devrimci parti ve grupları, sosyalizme açılan gelişme yolundan yana olan güçleri UYC'ye çağırıyor.

Parti lideri Cheddi Jagan, çağrıda bütün ilerici, anti-emperyalist güçlerden koalisyon hükümetinin oluşturulmasını önerdi. Cheddi Jagan, böylesi bir hükümetin görevlerinin ekonominin can damarlarını ulusallaştırmak, merkezi ekonomik planlama uygulamak, sosyalist ülkelerle olan ilişkileri güçlendirmek, tarım reformu yapmak ve kolluk kuvvetlerini demokratikleştirmek olduğunu belirtti.

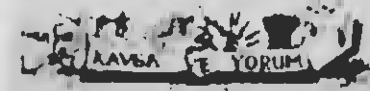
Parti, çağrıda, ilerici güçleri emperyalizmin saldırılarına karşı uyardı. Çağrıda, emperyalizmin stratejik amacının, ulusal bağımsızlık hareketinin toplumsal kurtuluşa büyümesi sürecini, anti-emperyalist hareketin sosyalizme ilerlemesi sürecini durdurmak olduğu belirtiliyor.

*KOLOMBİYA

Kolombiya'daki Ulusal Muhalefet Birliği (UNO) Nisan 1978 seçimlerinde halka sunacağı programı açıkladı. UNO, aynı zamanda büyük bir silâhlı gerilla örgütüne sahip olan Kolombiya Komünist Partisi ile Kolombiya Sosyalist Partisi, Ulusal Halk İttifakı'nın sol kanadı ve Geniş Kolombiya Hareketi'nden oluşuyor.

UNO programı, ulusal bağımsızlığı pekiştirmek ve sosyalizme yönelmek amaçlarını taşıyor. Program ABD tekellerinin ülkedeki muhafazakâr ve liberal partilerin yardımıyla ekonomik, politik, askersel ve kültürel alanlardaki egemenliğine son vermek için bir dizi önlemleri içeriyor. Bunlar petrolün, önemli madenlerin, bankaların ve ekonominin öteki can damarlarının ulusallaştırılması, latifundia (büyük çiftlikler) topraklarına el konması ve köylülere parasız dağıtılması olarak sıralanıyor.

Ulusal Muhalefet Birliği, ülkede, son 29 yıl içinde sık sık uygulanan olağanüstü duruma son verilmesi ve işçilerin sendikal birliğinin sağlanması çağrısı yapıyor.

Baştarafı 2. Sayfada

Dünyada ilk kez sosyalist bir ülkenin ortaya çıkışına dek zayıf halka ile devrimci merkez hep aynı ülkede birlikte oluştu. Çünkü proletarya hareketi en yüksek boyutlara kapitalist sistemin çelişkilerinin en yoğunlaştığı yerlerde ulaşıyordu. Sosyalist devrimin önce tek, sonra daha fazla ülkelerde zafere ulaşmasıyla birlikte, zayıf halkayla devrimci merkez birbirlerinden ayrıldılar. Devrimci merkez en ileri sosyalist ülkede yerleşirken, zayıf halka yine kapitalist sistemin çelişkilerinin en yoğunlaştığı ülkeler olmaya devam ediyor.

Günümüzde zayıf halkalar hangi bölgelerdedir? Daha birkaç hafta önce Fidel Castro bu soruyu cevapladı: "Asya, Afrika, Latin Amerika ülkeleri emperyalist zincirin zayıf halkalarıdır". Evet,az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler bugün zayıf halkalardır.

Neden ileri kapitalist ülkeler bugün zayıf halkalar değildir? Bunun cevabı, emperyalizmi ve bilimsel-teknolojik devrimi unutmamaktan ya da doğru anlamaktan geçiyor.

Emperyalist sömürü, sömürülen ülkelerde yaşamı dayanılmazlaştırırken, ileri kapitalist yani emperyalist ülkelerde de sınıfsal çelişkilerin yumuşatılması yolunda önemli silâhlar sağlıyor. Örneğin, bugün İngiliz tekelleri, kârlarının büyük çoğunluğunu kendi işçisinin sömürüsünden değil, dış yatırımlardan, az gelişmiş ülkelerin sömürüsünden sağlıyor. Bu taban üzerinde burjuvazi, yaşam düzeyini yükseltme, geniş bir işçi aristokrasisi yaratma, işçi sınıfının yaygın kesimlerinin bilincini burjuvalaştırma, dolayısıyla çelişkileri geçici de olsa yumuşatma olanağı buluyor. Özellikle son yıllarda dünya sosyalist sisteminin ölümcül rekabeti, yükselen ulusal kurtuluş hareketleri ve bilimsel–teknolojik devrimin olumsuz sonuçlarının belirmeye başlamasıyla birlikte emperyalist ülkeler ciddi ekonomik bunalımlar içine girmeye başlamışlardır. Çelişkiler keskinleşmeye başlamıştır. Ama henüz yukarıda değindiğimiz gerçeği değiştirecek düzeye gelmemiştir. Emperyalist sömürü duruyor, hatta daha da şiddetleniyor. "Gelişmiş" kapitalist ülkelerin emperyalist ülkeler olduklarını, bu durumun onlara sağladığı avantajları unutacak mıyız? Bugün için az ve orta gelişmiş kapitalist ülkelerde çelişkilerin daha keskin olduğunu görmezlikten mi geleceğiz? Söylediklerimizi dünya olayları da doğrulamıyor mu? Asya, Latin Amerika, hele Afrika kaynıyor! Türkiye yanıyor! TKP Genel Sekreteri İ.Bilen "Türkiye, emperyalizmin zayıf halkasıdır" diyor.

Sonra, ileri kapitalist ülkelerin elinde bir de bilimsel-teknolojik devrimin olanakları var. Bilimsel-teknolojik devrimin yeni çelişkiler doğurduğu ve eski çelişkileri de yok etmediği, dolayısıyla giderek durumu daha da bir üst aşamaya çıkaracağı doğrudur. Ama bugüne dek, üretim güçlerinin gelişmesine olanak sağlıyarak, emperyalist güçleri daha kendilerine yeterli yaparak, yaşam düzeyinin yükselmesine katkı yaparak, az gelişmiş ülkeler üstündeki sömürüyü daha da ağırlaştırarak ileri kapitalist ülkelerde göreceli bir rahatlık ortamı yaratılmasına yol açtığı da doğrudur.

Tüm bu olanaklara sahip olmayan az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler bugün emperyalist zincirin zayıf halkalarıdır. (Bu konuda daha fazla bilgi için bak: K. I. Mikulski, Dünya Ekonomisi Üstüne Leninci Öğreti ve Günümüz. Moskova 1975, rusca.)

İ. Bilen: İşçi Sınıfımız

Baştarafı 1. Sayfada

Cephe için olanaklar gereğince vardır.

Ne ile alaşağı edilecek bu hükümet? Nasıl kurtulacak Türkiye? Bu ancak işçi sınıfının çevresinde bütün ilerici ulusal demokratik güçleri toplamakla olur. Bir birlik cephesi kurmakla olur. Bu da Ulusal Demokratik Cephe'dir. UDC neden ulusaldır? Çünkü ulusun büyük, ezici çoğunluğu bu hükümeti devirmek felâketlerin kaynağı olan emperyalizmden kurtulmak, ulusal onurunu çiğnetmemek, halkın genliğini, gelişmesini sağlayacak bir hükümet, bir düzen istiyor ve bunun için savaşıyor. Yabancı boyunduruktan kurtulmak, NATO'dan çıkmak, ikili anlaşmaları yırtmak, tarafsız bir politika izlemek için savaşım yürütüyor. Ulusal varlık yokluk sorunu. Bu savaşın ulusal niteliği buradan geliyor.

UDC neden demokratiktir? Gözü dönmüş Demirel'lerin, Türkeş'lerin faşizme tırmanışına son vermek, tekellerin, ağaların baskısına talanına son vermek, yurttaş haklarını eksiksiz sağlamak, ulusal azınlıklara hak eşitliği sağlamak, demokratik toprak reformunu gerçekleştirmek, halka ekmek iş okul vermek, işçi sınıfına demokratik özgürlüklerini, onun öncü partisi TKP'ye legal çalışma hakkını sağlamak. Bütün bunlar halkımızın demokratik istekleridir.

Tekelci burjuvazinin ne yurdu ne ulusu vardır. Onun dini imanı kârdır, paradır. Bugün işçi sınıfı, bu işbirlikçi tekelci burjuvazinin karşısında grevlerdedir. Bunun en fazla yabancı sermayeye bağlı örgütüne, MESS'e karşı aylardan beri yiğitçesine süren savaşım sertleşiyor. Tunçlar bile genel grevden söz ediyor. Yapmak istemiyorlar ama tabanın atılımını da engelleyemiyorlar. İşçi sınıfının bu atılımları içinde egemen sınıfları korkutan bir başka şey daha vardır. TKP'nin gelişmesi güçlenmesi. TKP'nin legale çıkması ulusal bir sorun oldu. Eskiden "yok" diyorlardı. Şimdi "herşeyi o yapıyor" diyorlar. TKP emekçi yığınlarına iniyor, daha da inecek. "Fabrikalar Kalemizdir" belgisi gerçekleşiyor. Savaşkan yeni kadrolar en başta işçi sınıfının sıralarından geliyor. Bu kadroları yetiştirmek, yetiştirmek. Bunlar atılgan, özverili, grevlerden, 1 Mayıs alanlarından, savaşlardan gelen kadrolardır. Egemen güçlerin korkuları bunlardandır.

Bugünkü düzen kökünden çürüktür. Yıkılacaktır. Burjuvazinin en sömürgen, en gerici, emperyalizme en bağlı kesimi uzun süre ayakta kalamaz. Egemenliği zorla, Sancarlarla, o da bir süre sürdürür ancak. 41 milyonu Demirel, Türkeş kıyıp oturacaksa söz yok. Ama bunu ne Hitler ne Musolini yapabildi. Şimdi sosyalist bir dünya, güçlü bir uluslararası komünist ve işçi hareketi var. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 60. yılını kutluyoruz. Çağımız ne 1. ne de 2. Dünya Harbi öncesidir. Lenin 1905'de şöyle diyor. Partinin önünde ikili bir tek ödev duruyor. Bütün halkın başında demokratik cumhuriyet için savaşmak, bütün emekçilerin ve sömürücülerin başında sosyalizm için savaşmak. Komünist partisinin önünde duran görev, bugün, ulusal bağımsızlığı ve demokratik anayasal bütün hakları savunmak ve onları gerçekleştirmektir, yığınların savaşlarını bu yöne yöneltmektir. İşçi sınıfının birliği, UDC'nin omurgasıdır. İşçi sınıfının tek başına düşmanları yenmesi olanağı yoktur. UDC bütün halkın, emekçi halkın birliği, başta işçi–köylü bağlaşıklığı temelinde kurulur. Türkiye'de kent orta katmanları ve köylülük büyük bir çoğunluktur. Bu yığın iyi örgütlenir, savaş alanlarına çekilirse başarı sağlanabilir. Gençlik, kadın hareketi, barış hareketi gelişiyor. Burjuvazinin ilerici kolunu cepheye çekmek için koşullar olgunlaşıyor. UDC'nin oluşma olanakları bugün her zamankinden daha fazla. UDC'nin böylesine birden yaygınlaşması, halk yığınlarının hızla bilinçlendiğini gösterir. Bu işçi sınıfının savaşkan kolu TKP'nin yürüttüğü savaşların sonucudur. TKP bu belgiyi kurulduğu günden beri savunuyor, bunun için savaşıyor. Kuvayi Milliye de özünde ulusal bir cepheydi. Böyle olduğu için partimiz onu destekledi. Cephe bozguncuları ne derse desin, cepheyi engellemek isteyen işbirlikçi burjuvazi ve onun hükümetleri ne yaparsa yapsın bütün legal sosyalist partiler, CHP, sosyal -demokratlar, bütün yurtsever politikacılar, düşünürler, din adamları, yurdunun taşını, toprağını seven herkes, halkın yoksulluğuna razı olmayan, sokakta insanların kurşunlanmasına karşı çıkan herkes, bu cephe[..] [..]rini almalıdır. Alacaktır. UDC [..] Maocuların, faşistlerin, işbi[rlik]çilerin yeri yoktur. Bu cep[he] onlara karştdır. UDC günceldir, ama kimilerin sandığı gibi gelgeç değildir, taktik bir oyun hiç değildir. Partimizin önünde duran sorunlar en köklü çözüm bekleyen sorunlardır.

Emperyalizme bağımlılıktan kurtulmak, halk düşmanı rejimi devirmek, faşizmi yenmek, halktan yana demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek, halka genlik sağlamak, bir halk kıyımı tehlikesini önlemek, kalıcı bir barış için sürekli savaşmak ve böylece ileri demokratik bir düzenin yollarını açmak ve bu yoldan sosyalizme gitmektir. İşçi sınıfı, Ulusal Demokratik Cephe'ye dört elle sarılmakta, bunu oluşturmak için savaşmakla, bugünden sosyalizmin yollarını açıyor. Komünist Partisi işte bunun için savaşıyor.

Grevcilerin

Baştarafı 3. Sayfada

MESS patronlarının gizli toplantı kararlarının açıklanması, tekelci burjuvazinin içyüzünü, yalanlarını, sahtekarlığını daha da açığa çıkarmıştır. Grevci metal işçilerinin ve tüm işçi sınıfının bilincini arttırmış, dayanışmasını, savaş kararlılığını ve azmini bilemiştir.

KURTULUŞ'UN 174. SAYISI ÇIKTI

Batı Berlin'de yayınlanmakta olan kardeş Kurtuluş Gazetesi izin döneminin sona ermesiyle yeniden okuyucularına ulaşmaya başladı. 23 Ağustos'ta 174. sayısı çıktı.

İşçinın Sesi olarak Kurtuluş'a yeni dönemde başarılar dileriz.

Maden–İş Genel

Baştarafı 3. Sayfada

–141 ve 142. maddeler ile diğer anti–demokratik maddelerin yasalardan çıkarılması, işçi sınıfının politik örgütlenmesine konulan yasağın kaldırılması.

–İşçi sınıfı bilimine ters akımlarla aktif savaşım edilmesi.

Maden–İş 22. Genel Kurulu'nun, Dünya Sendikalar Federasyonu'na bağlı Metal İşçileri Sendikası'na üye olma kararı büyük bir coşkuyla karşılandı. Bu kararın alındığı sırada Uluslararası Metalürji Emekçileri Sendikalar Birliği Genel Sekreteri E. Alekseyev de salonda bulunuyordu. Alekseyev, Genel Kurul'da yaptığı konuşmasında DSF'nin ilke ve amaçlarını belirterek DİSK'e ve Maden–İş'e hem DSF üyelerinin hem de Sovyet sendikacılarının başarı ve dayanışma mesajını iletti.

Genel Kurul'un son gününde yapılan seçimlerde Kemal Türkler ve Mehmet Ertürk Maden–İş Başkanlığına ve Genel Sekreterliğine oybirliğiyle yeniden seçildiler.

Yiğit Maden–İş'in 22. Genel Kurulu gerek işbirlikçi holdingçi burjuvaziye, gerekse onun örgütlerinden MESS'e, gerekse de işçi sınıfının sendikal birliğini ve her türlü savaşını bölmeyi, baltalamayı görev edinmiş sicilli oportünistlere büyük darbe oldu.

Britanya

Baştarafı 3. Sayfada

getiriliyor ve Maden–İş'in tüm üyelerine kardeşçe selâmlar iletiliyor. Mektup "bu yiğit savaşımınızda kararlılığınızın sizi utkuya ulaştıracağına güveniyoruz" diye bitiyor.

Mektup, İTİB aracılığıyla Maden–İş'e gönderilmiştir.

Oportünizm

Baştarafı 6. sayfada

lim olarak beslemeye yaradı, taki en sonunda işçi bürokrasisi ve harekete bulaşmış küçük burjuvalar arasında bir grup ya da tabaka oluşturana dek. Bu unsurlar işçi hareketinin kontrolunu, devrimci amaçlara ve devrimci taktiklere yalnızca sözde bağlı kalarak ele geçirebildiler." (Lenin, Toplu Yapıtlar Cilt:22, s:111)

Oportünizmin, ekonomik koşullar temelinde oluşan toplumsal tabanı ise, yine Lenin'e göre, işçi aristokrasisi, işçi bürokrasisi ve harekete bulaşan küçük burjuvalardır.

Gelecek yazımızda oportünizmin günümüzdeki toplumsal–ekonomik dayanakları konusunu ele alacağız.

A. Saydan: Türkiye işçi

Baştarafı 5. Sayfada

rakmak ve bölmek için giriştiği yeni manevralara karşı elinde olan bütün araçlarla savaşacaktır. İttifaklar politikası bize reformizmin her biçiminin, sosyal–demokrasinin her türünün işçi sınıfının ideolojisine sızmasını engellemeyi unutturmamalıdır..

Yoldaşlar!

Programımızın öngördüğü çok yönlü savaşımızda başarılar elde ettiğimiz gibi başarısızlıklarımız da oldu. Hiç hata işlememek gibi ilkel bir iddiamız yoktur. Fakat hiç olmazsa şu son yıllarda başarılarımızın hatalarımızdan daha fazla olduğu da açık bir gerçektir. İlerde de bunun böyle olmasını, hataların tekrarlanmamasını, bütün yoldaşlarıma yeni yeni başarılar dilerim.

2. MC'ye karşı yığınsal yürüyüş

Baştarafı 1. Sayfada

MC, Yaşasın UDC", "Faşizme Ölüm", "Devrimci Yoldan İleri", "Yaşasın TKP", "Yaşasın DİSK" "DGM'yi Ezdik Sıra MESS'de" belgileri coşkuyla haykırıldı. Devrimci marşlar söylendi. Yürüyüş kolunun iki yanında dizilen küçük kızıl bayraklı güvenlik kordonu, devrimci hareketimizin geleneklerini Londra sokaklarına getirdi.

İlgiyle izlenen yürüyüşün sonunda elçiliğin yanında toplanıldı ve belgiler, marşlar söylendi. Konuşmalar yapıldı. Türkçe ve İngilizce yapılan konuşmalarda yiğitlerin yiğidi Türkiye işçi sınıfımızın önderliğinde UDC'mizin önemi vurgulandı. Daha sonra, yürüyüş aynı coşkuyla Viktorya'ya dek uzandı ve burada son buldu.

TKP'nin 57. yılı Londra'da

Baştarafı 1. Sayfada

sözünün eridir". "Profilo! çok önemli bir olay. Yineliyorum. Fazla gelmesin. Oraya barikata çıkacağız" "Disiplin bizim anamız, babamız, utkumuzun anahtarıdır", "Komünizm uğrunda ölürüz deriz. Halka özgürlük getirmek için, insanın yaşayacağı özgürlük için canımızı esirgemiyoruz" Bir başka kenarda: "TKP Marksizm–Leninizm'in ilkelerine yüz çevirmeden legale çıkacaktır".

Toplant· Enternasyonal ve TKP'nin geçmişte ve bugün verdiği binlerce adsız şehit için saygı duruşuyla başladı. Sonra İTİB Sekreteri, TKP'nin 57. yıllık savaş tarihini anlatan bir konuşma yaptı. Şiirler okundu. TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in tarihsel Konya Konferansı'ndaki Kapanış Konuşması ve ardından TKP marşıyla kutlama "TKP çok yaşa, Bilen yoldaş çok yaşa" sesleri arasında sona erdi.

İş ekmek özgürlük

Baştarafı 1. Sayfada

yetlere bir de kolera, tifo, sıtma salgınları eklendi.

Bu bunalım, kriz yaşamın her alanında, tüm politik kurumlarda ve orduda da boy gösteriyor.

Tüm bunlar ülkede varolan devrimci durumu derinleştiriyor, işbirlikçi tekelci burjuvazinin erkinin son günlerini yaklaştırıyor. Ülkenin ekonomisi, işçi sınıfımızın iş, ekmek, özgürlük savaşının utkusunu, sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzenin devrim yoluyla kurulmasını istiyor. Bugünkü zifiri karanlık, yarının güneşli Türkiyesi'nin habercisinden başka birşey değildir.

Portekiz'de sosyal demokrasinin

Baştarafı 6. sayfada

veri hirleşince Portekiz gibi bir ülkede devrimin durmasının gerilemek olduğu daha açıkça ortaya çıkar. Portekiz'de devrim mantıksal sonucuna ulaşamayınca, PSP iktidara gelip devrimi "orta yolda" durdurmaya yönelince devrim gerilemeye başladı. Ülkede faşistler, gericiler başkaldırmaya, erke yanaşmaya başladılar.

Süreç içinde iyice ortaya çıktı ki, ülkenin önündeki açmaz Sosyalist Parti için de geçerlidir. Ya PKP ile elele verip sosyalizme doğru köklü dönüşümler, ya PSP'nin deyimiyle "karşı devrimci" önlemler, "orta yol" hevesine kapılıp ülkeye gerici, faşist bir rejimin yeniden gelmesi için koşulları hazırlamak. İşte bu açmaz da PSP'yi böldü.

PKP'nin değerlendirmesine göre, işçi bir tabanı olmayan, küçük burjuva ve ulusal burjuvaya dayanan PSP'nin, şu kısa süreli iktidarı bu partiyi iyice deşifre etti, yığınlara nefessizliğini kanıtladı. İşçi sınıfının, kooperatif, köy, kent emekçilerinin sözde "sosyalist" hükumete karşı savaşımı yine yükseliyor. PKP, PSP hükümetinin bir yılda "emperyalizmin kucağına düştüğünü" açıkladı ve yığınları savaşa çağırdı. Kooperatif emekçileri İntersendikal'in, tüm işçi sınıfının da desteğiyle, yeni tarım reformu(!) yasasına karşı dikiliyorlar. Evora bölgesinde kooperatifçilerle polis arasında çatışma çıktı. Kooperatifçiler, "25 Nisan Çiftliği"ni geri almaya gelen toplum polisi arabalarının ve toprak beylerinin traktörlerinin önüne yatarak yolu kestiler. Çatışmada 70 emekçi yaralandı.

Portekiz işçi sınıfı, emekçi yığınlar geçen deneyimin dersleri ışığında daha bilinçli, artık PSP'nin "sosyalist" adına karınları tok, durdurulan ve geriletilen devrimi PKP'nin önderliğinde mantıksal sonucuna, sosyalizme ilerletmek için yeniden savaşa kalkıyorlar. Portekiz'deki gelişmeler, Portekiz'le önemli benzerlikler taşıyan Türkiye'de TKP'nin "sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni devrim yoluyla kurmak için ileri" belgisini anlamaya yanaşmayanlara da ders olmalıdır.

Portekiz'deki gelişmeler, hem PKP'nin ne denli haklı olduğunu hem de geneliyle benzer koşulları olan Türkiye ve Yunanistan'da TKP ve YKP'nin çözümlemelerini doğrulamıştır.

Yaz Taarruzu zaferle bitti

Yaz Taarruzu'na Türkiye ve Avrupa'dan gerek para gerekse kitap göndererek katılan okurlarımıza, devrimcilere teşekkür ederiz.

İTİB'liler TKP'nin 57. kuruluş yıldönümünü devrimci bir özveri örneğiyle karşılamak istediler. Tüm İTİB üyelerinin içten isteğiyle, oybirliğiyle Yaz Taarruzu iki hafta daha uzatılarak 10 Eylül'de zaferle sonuçlandı.

Yaz Taarruzu yüreklerimizde, bilincimizde silinmez izler bıraktı. On haftalık bir devrimci özveri okulundan geçtik. Gereksinimlerimizden kestik, örgütümüze verdik. Dedik, memlekette devrim savaşı kan ve ateş içinden geçiyor. Dedik, biz bu şanlı hareketin parçasıysak, devrimin utkusu için, sosyalizm için canımızı veririz diyorsak, daha neyimiz esirgeyeceğiz. Bencillikleri, bireycilikleri bir yerinden kırdık. Örgüt anlayışımız, örgüte bağlılığımız bir üst düzeye sıçradı.

İ. Bilen Konya Konferansı Raporu'nda "eylem, atılım, girişkenlik" diyordu. Bu çağrıya kulak verdik. Sorunların çıkardığı fasit daireyi atılganlıkla, girişkenlikle, başarıyla kırıp attık. Devrimci enerjinin, örgütlü birliğin gücünü sergiledik. "Eylem, atılım, girişkenliğin" burjuvazinin dev olanaklarına karşı savaşta başarının önemli bir anahtarı olduğunu yaşamda kanıtladık.

Böylece, on haftalık öğretici, eğitici, unutulmaz bir deneyim geçirdik. Yaz Taarruzu hem güzel bir anı, hem yararlı, zor durumlarda başvurulacak kalıcı bir yöntem olarak belleğimize girdi.

Yeni yeni devrimci özveri örneklerine doğru ileri!

Yaz Taarruzu sonunda çeşitli ö(d)
verildi.

***10 haftalık taarruz boyunca örgütümüzün saygınlığı yükseldi, yeni yeni üyeler kazandık. Taarruza katılanların sayısı başından sonuna %69 arttı.**

***Koyduğumuz hedefi %50 aştık.**

***Taarruz aynı zamanda sosyalist bir yarışmaydı. Bu yarışmada en başarılı örgütler, sırasıyla İTİB Merkez, BLİB ve EMTİB oldu.**

***Sözünü en düzenli yerine getiren dört, sözünün en çok üstüne çıkan dört ve en çok katkı yapan dokuz üyeye armağanlar verildi. En çok katkı yapan dokuz üyeden birinciye Lenin Toplu Yapıtlar, ikinciye yağlıboya bir Marks tablosu, üçüncüye, dördüncüye ve öteki grupların birincilerine ise TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in büyük çerçeveli fotoğrafları verildi. Ayrıca radyo, kitap gibi armağanlar da vardı.**

OKUYUCULARIMIZ YAZIYOR

Kürt halkına baskı daha da ağır

Dostlar sizlere bir haberim var. MC iktidara geldiğinden bu yana bakın neler oluyor. Ben Kars'ın Iğdır ilçesindenim. Kars'da ve köylerinde faşist komandolar geceleri köylülerin evlerini soyup ne varsa götürüyorlar. Daha da kötüsü kadın kızı tarlalardan, evlerden kaçırıp birkaç gün saklayıp geri getiriyorlar. Bu insanlık düşmanlarından 10 tanesi 1 kadın ve 2 kızı kaçırdıktan sonra geri getirirlerken yakalanmışlar. 3 gün hapiste yatmışlar. "Ülkücü" oldukları açık ortaya çıkınca 30 bin TL. verip çıkmışlar.

Bu yıkılası düzende işçiye iş yok, köylüye toprak yok, halka ekmek, özgürlük yok. Peki ama halkın namusundan ne istiyor bu faşist eşkiyalar? Halka kan kusturuyorlar. Doğu'da Kürt halkına baskı daha da ağır. Ve işin kötüsü bu ağır baskı, iğrenç olaylar yeterince duyulmuyor. Bunu size yazıyorum ki elinizden geldikçe sizler de halkımıza duyurun.

İ.T.
Hollanda

"Leninizmin özü-proleter hegemonyası"

İŞÇİ sınıfımızın partisi TKP anti—faşist, anti—emperyalist tüm yurtseverleri UDC'de birleştirme atılımını aralıksız sürdürüyor. Somut kazanımlar elde ediyor. Tüm ilericilere düşen görev bu cepheye varıyla, yoğuyla katılmaktadır. UDC'ye katılmamak halktan, haktan yana olmamakla özdeştir.

UDC'nin utkuya ulaşması ancak işçi sınıfımızın hegemonyasıyla gerçekleşecektir. Neden mi? Çünkü vurdumuzu emperyalistlerin, işbirlikçilerin ezgisinden kurtarabilecek güç işçi sınıfımızdır. Toplumumuzun en kararlı, nefesli, örgütlü sınıfıdır.

Leninizm'in özü, proletarya hegemonyasıdır. Türkiye işçi sınıfı canıyla, kanıyla sürdürüyor savaşımını. Faşist DGM'leri yerle bir ediyor. Profilo'larda barikat savaşı veriyor. 1 Mayıs Alanları'nda göğsünü halkı için siper ediyor. Bu yiğitlerin tek partisi TKP, onun Lenininci Genel Sekreteri İ. Bilen'in ağzından tarihsel Konya Konferansı'nda boşuna demiyor: "Öteki partiler başka sınıfların, biz işçi sınıfının hegemonyasını sağlamaya çalışıyoruz."

Proletarya hegemonyası aynı zamanda devrimci kazanımların korunması, oradan sosyalizmi kurma ve koruma savaşımında da belirleyicidir.

Tüm yurtseverler UDC'de birleşelim!

Yaşasın UDC!

Yaşasın başı çeken işçi sınıfımız!

Yaşasın işçi sınıfımızın, halkımızın TKP'si!

S.A.

TKP'ye özgürlük

Türkiye'de sınıf savaşımı işçi sınıfının öncü müfrezesi TKP'nin önderliğinde yürüyor. Bu nedenle TKP'ye sağlı, "sollu saldırılar yoğunlaşıyor.

İşçi sınıfımızın siperini aşamayacaklarını anlayan Türkeşler, Amerikan emperyalizminin tavuğu Demireller, Ulusal Demokratik Cephe karşısında iyice şaşkına döndüler. Halkın işçi sınıfı çevresinde kenetlendiğini görünce, faşist komandolar yanısıra yedek güç Maocu faşistleri, oportünistleri ileri sürüyorlar.

Bugün tüm ulusal demokratik güçlerin işçi sınıfımızın öncülüğünde birliği zorunludur. Bu birlik faşizme, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı olacaktır. "Sömürüye karşı olan her ilerici demokratın yeri UDC içindedir" şiarı tüm ezilenleri birleştiriyor. Bunda TKP'nin katkısı asla göz ardı edilemez.

Türkiye işçi sınıfı artık yerli vabancı tekellerin yağmasına artık dur diyor. Tüm ilericilere, yurtseverlere, işçi sınıfının öncülüğünde UDC'de daha sıkı kenetlenmenin, 2. MC'yi alaşağı etmenin yükümlülüğü düşüyor.

TKP'ye Özgürlük!
Yaşasın İşçi sınıfı!
Yaşasın UDC!

B.K.
Ordu

KIZIL AKIŞ

Kimisi zengin idi sefasın sürdü
Ağalar bizi köyde sömürüp durdu
Zalim fakirlik beni kalbimden vurdu
Yalancısın sen, vefasız yalan dünya

Avrupa'da ne idi bizim işimiz
Köle oldu ana baba kızkardeşimiz
Türkiye'de göbek şişirdi beylerimiz
Yalancısın sen, vefasız yalan dünya

İbrahim der ki, kahrolsun gerici güçler
Yok olacak dünyada pis faşistler.
İlerici gençlik, DİSK, TKP'li yoldaşlar
Başarılı olacak verdiğimiz savaşlar

Durmaz komünizmin kızıl akışı
Suphilerin, Nâzımların haklı çıkışı
Bugünkü tarihte Bilen Yoldaş'ın
Başarılı olacak TKP'nin savaşı

Not: Bu şiiri hastaneden gönderen işçi kardeşimize geçmiş olsun deriz. Aynı zamanda kardeşimiz 22 Ağustos'da bir oğlu olduğunu, adını Nâzım Hikmet koyduğunu da yazıyor. Nâzım Hikmet'e güzel, güneşli, sosyalist Türkiye'de mutlu bir yaşam dileriz.

34 YAPRAK

(1 Mayıs üzerine)

Otuz dört yaprağını döktü dün
YÜCE ÇINAR ağacı.
Kan aktı, kan aktı
Onların kanı kan pınarına aktı.
Öyle hızlı esiyordu ki
Uluyarak üç donlu kahpe rüzgâr
Damarlarını söküp
dallarını kırmak istiyordu.
Çınar ağacı azgın, çınar ağacı deli
Sıktı sıktı boğazını
O hayasız, alçak rüzgârın,
soluğunu kesti o gün.
Ama otuz dört yaprağını döktü.
Kan aktı, kan aktı
Onların kanı kan pınarına aktı
Duldasındaydı
kavaklar
söğütler
ekinler
Ve o Nur Topuna gebeydi
Dün bir daha döktü yapraklarını
Ve onlar taçlanmış başlarıyla
Çınar ağacından selâm götürdüler
Karadeniz'in derinliklerine.

S.K. Gaziantep

İŞÇİNİN SESİ'nin bu sayısı 14.000 adet basılmıştır

İŞÇİNİN SESİ . . . . . . 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ
Sahibi . . . . İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği
Yazışma Adresi . . . . 56, Mansfield Rd. Ilford, Essex. England
Masrafı 15p . . . . Yıllık Abone £6(sterlin) (Almanya için 30 DM)
Baskı . . . . Anvil Printers Limited (T.U.)